

КНИГА ПАМ'ЯТІ ОГІЄНКІВЦІВ

Міністерство освіти і науки України
Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка

КНИГА ПАМ'ЯТІ ОГІЄНКІВЦІВ

БІОГРАФІЧНИЙ ДОВІДНИК

Електронне видання

Кам'янець-Подільський
2026

УДК 378.4-052(477.43-21)КПНУ:355.1-053.18(470:477)"2014/..."

ББК 74+68

К53

*Рекомендувала вчена рада Кам'янець-Подільського
національного університету імені Івана Огієнка,
протокол № 2 від 26 лютого 2026 року*

Автори-упорядники:

Іван СТАСЮК, Вадим ВОРОНЕЦЬКИЙ,
Олександр ШИШКІН, Володимир МАРЧУК

К53 Книга пам'яті огієнківців: біографічний довідник [Електронний ресурс] / [автори-упорядники: Стасюк І. І., Воронецький В. Б., Шишкін О. П., Марчук В. М.]. Кам'янець-Подільський: Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка, 2026. 112 с.

У біографічному довіднику «Книга пам'яті огієнківців» містяться біографії, фотографії випускників та здобувачів вищої освіти Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, які загинули, захищаючи суверенітет нашої держави, під час війни росії проти України.

УДК 378.4-052(477.43-21)КПНУ:355.1-053.18(470:477)"2014/..."

ББК 74+68

Електронна версія довідника доступна за покликанням:

URL: <http://elar.kpnu.edu.ua/xmlui/handle/123456789/10012>

© І. І. Стасюк, В. Б. Воронецький, О. П. Шишкін,
В. М. Марчук: упорядкування, 2026

ПЕРЕДМОВА

Книга пам'яті огієнківців – це не просто перелік імен чи біографічних даних, це жива пам'ять Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, закарбована в історіях життів, що стали ціною нашої свободи. У стінах нашої alma mater вони вчилися мріяти, досліджувати світ і розбудовувати майбутнє, але в критичний для нації момент обрали найвищий чин – захист Вітчизни.

Студенти й випускники К-ПНУ завжди були інтелектуальним і ціннісним авангардом суспільства. Від перших днів російської агресії огієнківці змінили студентські аудиторії на бліндажі, а підручники – на зброю. У цьому виданні зібрано відомості про тих, хто не встиг отримати диплом, і тих, хто вже будував професійну кар'єру, про майбутніх істориків, учителів, спортсменів та психологів, яких об'єднала любов до України.

Кожна сторінка довідника – це спроба досягнути масштаби втрати. Ми прагнули зафіксувати не лише військові здобутки наших героїв, а і їхні людські риси: захоплення, мрії, усмішки. Адже за кожним сухим біографічним фактом стоїть цілий світ, який згаснув заради того, щоб продовжувалося життя мільйонів інших.

Пам'ять про загиблих студентів є фундаментом виховання нових поколінь українців. Їхні імена мають звучати не лише під час хвилини мовчання, а й у навчальних аудиторіях, спортивних залах і мистецьких студіях, де вони мали б творити історію.

Ця «Книга пам'яті огієнківців» – наш спільний борг перед тими, хто віддав за нас своє «завтра». Нехай їхній подвиг надихає нас на невтомну працю задля Перемоги, а цей довідник стане вічним нагадуванням про те, якою дорогою ціною ми виборюємо право бути українцем.

Слава Україні! Героям слава!

ДОКИ МИ ПАМ'ЯТАЄМО, ВОНИ ЖИВИ

Книга пам'яті огієнківців – ініціатива колективу Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, що вшановує працівників, студентів і випускників університету, які віддали своє життя, протистоячи російській збройній агресії, боронячи свободу України.

Колектив університету з глибокою шаною зберігає пам'ять про мужність і самопожертву наших близьких. Кожен із полеглих – символ боротьби за свободу рідної землі та свого народу.

І скорбота моя завжди переді мною [Псалом 37:18]

ФАКУЛЬТЕТ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ

28 вересня 1987 р. – 9 січня 2023 р.

Народився Костянтин 28 вересня 1987 року. З дитинства захоплювався спортом. Спочатку це був футбол, а потім – єдиноборства. Він закінчив факультет фізичної культури Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, був майстром спорту з бойового самбо, інтернаціональним чемпіоном зі змішаних єдиноборств MMA PRO та тренером. Проводив заняття у місцевому клубі «Гуни», а також разом із товаришем заснував академію бойових мистецтв «Архангел».

«Костя ніколи не шукав друзів заради якоїсь вигоди, не розділяв людей. Навіть навпаки, завжди захищав слабших. Іноді міг і взяти чийось провину на себе, аби захистити. Він ні хвилини не сидів на місці. Навіть мав таку ходу, ніби біг. Напевно, не було дня, який би просидів удома. Мав багато хобі, зокрема читав історичні книги, оскільки єдиноборства дуже пов'язані з історією та війнами», – згадує мама Героя Ольга Агапова.

Коли розпочалася повномасштабна війна, Костянтин приєднався до територіальної оборони, а потім – до лав 80-ї окремої десантно-штурмової бригади, яку обрав, бо вона перебувала на одному з найгарячіших напрямків фронту.

Військовий був радіорозвідником. Під час бойових дій він неодноразово отримував поранення та контузії, але постійно повертався у стрій.

Загинув військовий 9 січня 2023 року поблизу села Григорівка на Донеччині.

Після загибелі воїна рідні знайшли його щоденник, в якому тренер писав, що при академії мистецтв хотів також відкрити школу духовенства, адже був віруючою людиною.

У Костянтина Агапова залишилися батьки, дружина та двоє дітей. Воїна поховали на Алеї слави у Кам'янці-Подільському.

Героя посмертно нагородили орденом «За мужність» III ступеня. Костянтин Агапов також посмертно став почесним громадянином Кам'янця-Подільського, а на фасаді місцевого ліцею №15 відкрили пам'ятну дошку на його честь.

9 травня 1975 р. – 10 серпня 2022 р.

Народився Андрій Бахтов 9 травня 1975 року в родині Катерини Яківни та Григорія Дмитровича Бахтових. Мав дві вищих освіти: за першим дипломом – викладач фізичної культури і спорту, за другим – практичний психолог.

Воював ще з 2014-го. Звільняв Слов'янськ, Попасну, Торецьк, Майорське, селище Нью-Йорк. У серпні 2014 року з батальйоном опинився в Іловайську. Три доби пішки, більше повзучи, «йшов на зірку», добирався після розстрілу росіянами колони в «зеленому коридорі» до своїх.

Повернувся на передову, воював у багатьох гарячих точках, доки не було прийнято рішення про відведення добровольчих формувань у тил.

Андрій у цивільному житті був тренером із багатьох видів спорту: бокс, біг, плавання, лижні гонки, рукопашний бій, офіцерське триборство, стрільба – будь-який вид спорту й завжди в трійці переможців батько та син Кіріл. Служив у спецпідрозділі МВС «Беркут», брав участь у миротворчих місіях в Югославії. У 2010 році покинув «Беркут», вийшов на пенсію за вислугою років, повернувся до тренерства, зайнявся бізнесом. Брав участь у «податковому майдані». Під час Революції Гідності, у 2014-му, входив до керівництва Самооборони Майдану в Хмельницькому. Після анексії росіянами Криму Андрій разом із побратимами з миротворчих місій долучився до створення добровольчого батальйону «Миротворець», став заступником командира – Андрія Тетерука, а після об-

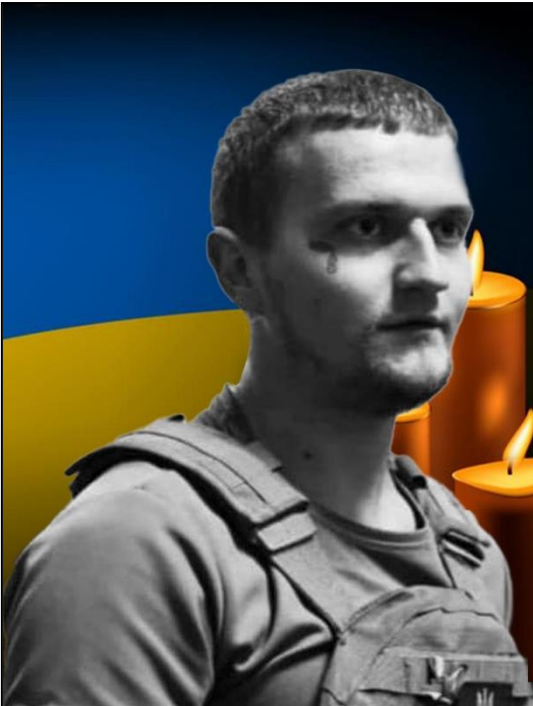
рання командира до Верховної Ради фактично очолив батальйон МВС «Миротворець».

У 2016 році був запрошений в Академію внутрішніх справ для викладання, пізніше став там начальником кафедри військової підготовки.

24 лютого 2022 року разом із кількома своїми студентами записався в Києві в ТрО. У травні в складі батальйону «Свобода» 4-ї бригади оперативного призначення НГУ вирушив на схід. Захищав Рубіжне, Северодонецьк і Лисичанськ. Пізніше підрозділ перекинули під Зайцеве.

Став командиром 6-ї роти. Позивний «Тихий» отримав через врівноваженість – умів володіти собою в будь-якій стресовій ситуації та контролювати емоції.

Кинувшись рятувати інших, 10 серпня 2022-го на Бахмутському напрямку поблизу населеного пункту Зайцеве» Андрій загинув.

26 квітня 1999 р. – 5 листопада 2023 р.

Андрій народився 26 квітня 1999 року у Вінниці. Після закінчення школи здобув вищу освіту за фахом реабілітолога в Кам'янець-Подільському національному університеті імені Івана Огієнка. Мріяв працювати за фахом.

Під час навчання познайомився з майбутньою дружиною, згодом створив сім'ю. Жив на Полтавщині. Захоплювався подорожами, спортом, грав на гітарі. Після отримання диплома поїхав до Польщі, де працював на будівництві.

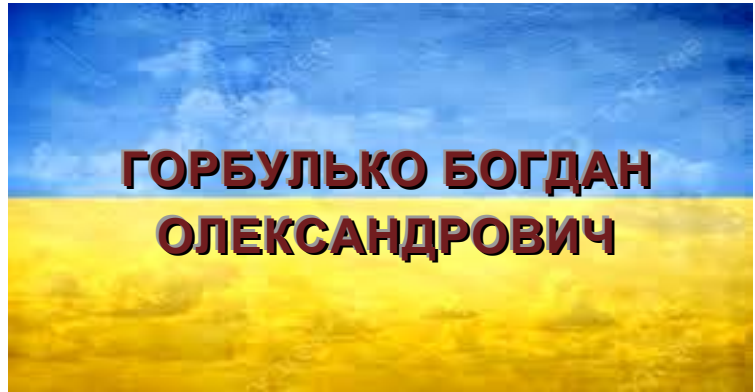
Коли почалося повномасштабне вторгнення, чоловік повернувся на Батьківщину та намагався добровольцем піти на фронт, але через відсутність військового досвіду отримав відмову. У лютому 2023 року врешті підписав контракт із ЗСУ. Пройшов навчання у Великобританії. Воював на Донеччині в складі 5-ої окремої штурмової бригади. Працював у розвідці. У боях отримав кілька контузій та поранення. Влітку за успішно виконаний штурм був удостоєний відзнаки Головнокомандувача ЗСУ «Золотий хрест».

«Я просила його не йти на війну, тим більше, добровольцем. Бо в армії не служив, військову кафедру не закінчував. Андрій повторював: "Як я потім хлопцям в очі дивитимусь? Що я потім скажу своїй дитині, вона ж питає, де я був?". Спочатку був у місцевій ТРО, потім підписав контракт. Пройшов навчання у Британії та Україні. Із червня 2023 року – Донецький напрямок. 5 контузій. Поранення. І завдання, яке стало

останнім. Я не знаю, що сказати. Я дуже молилась. Зараз у мене вирвали душу...», – розповіла мама загиблого Олена Павлівна.

24-річний молодший сержант Андрій Гора, позивний Гора або Горинич, поліг 5 листопада 2023 року на Бахмутському напрямку Донеччини. Під час виконання завдання в районі села Кліщіївка отримав смертельні поранення внаслідок мінометного обстрілу з боку окупантів.

В Андрія залишилися мама, дідусь, дружина і донька.

12 квітня 1986 р. – 17 січня 2025 р.

Богдан Горбулько народився 12 квітня 1986 року. Його дитинство минуло в селі Тростянець Городоцького району Хмельницької області.

У 2003 році Богдан вступив до Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка на факультет фізичної культури. Паралельно навчався на кафедрі військової підготовки офіцерів запасу ВІІ ПДАТУ, після закінчення якої у 2007 р. склав присягу на вірність українському народові та отримав військове звання молодший лейтенант.

Із 2008 р. розпочав свою трудову діяльність на освітній ниві у м. Хмельницький вчителем фізичної культури, а згодом – ще й «Захисту України».

Із 2011 р. проходив службу в Райківецькій виправній колонії на посаді начальника відділення соціально-психологічної служби відділу соціально-виховної та психологічної роботи.

У 2013 р. був звільнений у запас через стан здоров'я, тому повернувся до вчителювання. Активно залучав юних хмельничан до нових видів спорту та надихав їх власним прикладом.

Після початку повномасштабного вторгнення російських військ в Україну Богдан, не чекаючи повістки, 25 лютого 2022 року добровольцем став на захист рідної держави та українського народу у складі 3-ї окремої танкової бригади. Навіть на війні намагався підтримувати фізичну форму, при нагоді грав на турнірах Залізної бригади з мініфутболу.

Пройшов шлях від молодшого лейтенанта до капітана. За цей період отримав нагороди, що демонструють вдячність воїнам за мужність та відданість справі. Був відзначений почесним нагрудним знаком Головнокомандувача ЗСУ «За досягнення у військовій службі» II ступеня, нагороджений відзнакою командира ОТУ «Харків» медаллю «Хоробре серце», відзнакою командира 3 окремої танкової Залізної бригади – нагрудним знаком бригади.

Будучи командиром роти вогневої підтримки, загинув 17 січня 2025 року під час виконання бойового завдання. На щиті повернувся Герой додому у віці 38 років.

Поховали Героя на Алеї Слави кладовища в мікрорайоні Ракове.

24 жовтня 1973 р. – 28 січня 2023 р.

Віталій народився й жив у м. Марганці. Навчався у СШ № 6. У юнацькі роки захоплювався баскетболом, мав успіхи в цьому спорті. Любов до спорту привела його до Кам'янець-Подільського педагогічного інституту. Після його закінчення, повернувся в рідне місто, де 28 років працював учителем фізичної культури у СШ № 7.

Він був учителем, до якого бігли на урок усі діти, бо з ним вони і спілкувалися, і вчилися, і грали в різні ігри. Завжди стриманий і привітний, спокійний і доброзичливий...

Віталій за своє коротке життя побудував дім, зростив сад і великий виноградник, виховав спортсменку-доньку. Усе, за що б він не брався – доводив до кінця, і в нього все виходило: будувати, ремонтувати, садити, прищеплювати...

Надзвичайно любив природу й тварин, плекав свій сад і виноград, ділився з людьми досвідом, був щедрим на дари й на посмішку, на добро й допомогу будь-кому. Любив рибалити, подорожувати, слухати музику, творити щось нове...

Із початком війни, не роздумуючи, пішов у військкомат, хоч не проходив військової підготовки. Не мав жодних сумнівів: потрібно це робити чи ні. Адже був патріотом своєї країни. Спочатку тероборона, далі – фронт.

Він визволяв Харківщину від ворога, був добрим і вірним побратимом. У хвилини відпочинку читав хлопцям вірші Ліни Костенко, розповідав історії з життя, що допомагали долати важкі години після обстрілів.

Луганщина стала останнім місцем, звідки він не повернувся живим. Під Стельмахівкою ворожий снаряд обірвав життя Віталія.

Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня посмертно.

22 червня 2001 р. – 16 червня 2025 р.

Народився Владислав 22 червня 2001 року в місті Ямпіль Могилів-Подільського району Вінницької області. Навчався в ОНЗЗСО I ступеня – гімназії м. Ямпіль. Згодом із 2016 по 2020 рік здобував освіту в Барському коледжі транспорту та будівництва. З дитячих років вирізнявся щирістю, відкритістю до людей та відповідальністю, умів підтримати словом і ділом, завжди був готовий прийти на допомогу.

Упродовж 2020-2023 років здобував освіту на факультеті фізичної культури Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Під час навчання зарекомендував себе як наполегливий, цілеспрямований і дисциплінований студент, який умів працювати в команді та не боявся труднощів.

У грудні 2020 року своє життя Владислав пов'язав зі службою в лавах Державної прикордонної служби України й підписав контракт про проходження військової служби у 24 прикордонному загоні. З перших днів повномасштабного вторгнення Владислав став на захист батьківщини. У березні 2023 року розпочав службу у 2 прикордонній комендатурі швидкого реагування (ПКШР) 15 мобільного прикордонного загону «Сталевий кордон».

Як бойовий прикордонник головний сержант Владислав Каспрук (позивний «Каспер») брав участь у найскладніших операціях на різних діля-

нках фронту, виконуючи завдання на Сході, Півночі та навіть на території ворога.

Уночі 16 червня 2025 року під час виконання бойового завдання з доставки особового складу на ВОП «Бровари» поблизу населеного пункту Яструбщина Сумської області автомобіль, яким керував головний сержант, підірвався на невідомому вибуховому пристрої. Владислав отримав поранення, несумісні з життям.

16 травня 1990 р. – 24 березня 2025 р.

Олександр Крюков народився 16 травня 1990 року в місті Запоріжжя. Коли хлопчикові було лише чотири роки, родина переїхала до села Солобківці на Хмельниччині. Саме тут минули його дитинство та шкільні роки.

У старші класи Олександр вступив до Кам'янець-Подільського військового ліцею, де сформувалися його перші лідерські якості, витривалість та розуміння військової справи. Після закінчення Олександр продовжив освіту в Кам'янець-Подільському національному університеті імені Івана Огієнка на факультеті фізичної культури.

Після завершення навчання проходив строкову службу в 95-й десантно-штурмовій бригаді. У березні 2014 року Олександр став одним із перших представників Солобковецької громади, мобілізованих до зони АТО. З честю та мужністю він виконував бойові завдання, демонструючи стійкість і відданість.

Після демобілізації Олександр повернувся до мирного життя: працював у місцевій школі-інтернаті, згодом – у Хмельницькому. У 2016 році одружився і вже незабаром став батьком чарівної донечки Анни.

З початком повномасштабної війни Олександр знову повернувся до лав захисників Батьківщини. 10 червня 2022 року він був мобілізований і проходив службу на посаді старшого солдата – оператора протитанкових керованих ракет. Завдяки професійності, відповідальності та сміливості отримав звання молодшого сержанта. Виконував бойові завдання на

Харківщині та Донеччині, де завжди підтримував побратимів і залишався прикладом сили духу.

24 березня 2025 року Олександр Крюков загинув у Донецькій області, захищаючи свободу та незалежність України.

У нього залишилися дружина, донечка Анна, рідні та близькі, для яких він назавжди залишиться люблячим чоловіком, татом і справжнім Героєм.

«Вірний військовій присязі, він до останнього подиху боровся за свободу та незалежність України, віддавши найдорожче – своє життя», – повідомляють у громаді.

4 вересня 1967 р. – 3 березня 2022 р.

Сергій Кулик народився 4 вересня 1967 р. на Львівщині. Закінчив Кам'янець-Подільський державний педагогічний інститут. Викладав у школі фізкультуру.

Коли в 2014 році почалася війна, виконував завдання на території Донецької та Луганської областей. Спочатку в складі 24-ї бригади, а згодом – 54-ї ОМБр. Був навідником-оператором БМП, потім – кулеметником.

Після АТО Сергій Кулик проходив службу як сержант-інструктор в артилерійському підрозділі у Міжнародному центрі миротворчості та безпеки Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. Чоловік переймав досвід від американців і канадців.

24 лютого 2022 року штаб-сержант Сергій Кулик долучився до побратимів і став з ними на захист Гостомеля. Під час звільнення міста від російських військ, він, кулеметник взводу, вступив у бій з противником – місто атакували 10 бойових машин десанту та близько сотні піших загарбників. Українцям було важко стримувати наступ, тому командир відділення, щоб зберегти життя бійців, наказав відступати.

Своїми рішучими діями Сергій Кулик забезпечив виконання поставлених завдань, не допустив проникнення диверсійно-розвідувальних груп і ціною власного життя зберіг підлеглий особовий склад.

«Тато завжди був добрим до всіх, кожному йшов на допомогу. Як співає Степан Гіга “Я любив вас усіх та найбільше любив Україну”» – з цими словами я асоціюю тата, бо він віддав своє життя, щоб ми жили у Вільній і Незалежній державі», – розповіла донька загиблого Олександра.

54-річний кулеметник Сергій Кулик, позивний Боцман, загинув 3 березня 2022 року під час боїв за Гостомель на Київщині. Боець прийняв ворожий вогонь на себе, щоб дати час побратимам передислокуватися в безпечне місце. Загинув від кульових поранень. Посмертно удостоєний звання Герой України.

Поховали Героя в Старичах на Львівщині.

У Сергія залишилися мама Стефанія, дружина Ольга, доньки Вікторія та Олександра, онук Євген.

12 березня 1991 р. – 2 квітня 2022 р.

Кульчицький Олексій народився 12 березня 1991 року в селі Великий Лазучин Теофіпольської територіальної громади. Навчався у Великолазучинській ЗОШ I-II ступенів та Базалійській ЗОШ I-III ступенів. Вищу освіту здобув на факультеті фізичної культури Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, який закінчив у 2013 році. Отримавши диплом педагога, працював у закладах загальної середньої освіти громади, зокрема в Мар'янівській та Великолазучинській ЗОШ I-II ступенів.

Любив своє рідне село, із шкільних років брав активну участь у художній самодіяльності, співав, грав у сценках, любляв футбол.

З початку повномасштабного вторгнення росії на територію України Олексій, як справжній патріот, стояв на захисті Батьківщини до останнього дня свого життя.

У квітні 2022 року під час виконання бойового завдання на Харківщині зник безвісті. Пошуки були довгими – з моменту його загибелі рідні чекали близько трьох років.

Внаслідок проведених пошукових заходів, встановлено та повідомлено рідним Героя про те, що Кульчицький Олексій Вікторович, мужньо виконуючи свій військовий обов'язок, у бою за Україну загинув 2 квітня 2022 року біля населеного пункту Бражківка Ізюмського району Харківської області.

**5 вересня 1998 р. – 23 листопада
2024 р.**

Віктор Вікторович Мак народився 5 вересня 1998 в місті Кам'янці-Подільському.

Навчався в НВК № 14, який закінчив у 2015 році. Був скромним, добрим і чуйним учнем, завжди з повагою ставився до вчителів та однокласників. Вирізнявся щирістю, готовністю допомогти іншим, умінням підтримати добре слово та справу. Пам'ятаємо його як світлу, позитивну й гідну людину, яку поважали за доброту та людяність.

Віктор продовжив навчання в Кам'янець-Подільському національному університеті імені Івана Огієнка на факультеті фізичної культури.

У травні 2024 року отримав повістку і, не роздумуючи, став на захист України. Військова служба Віктора розпочалась з навчання в Польщі.

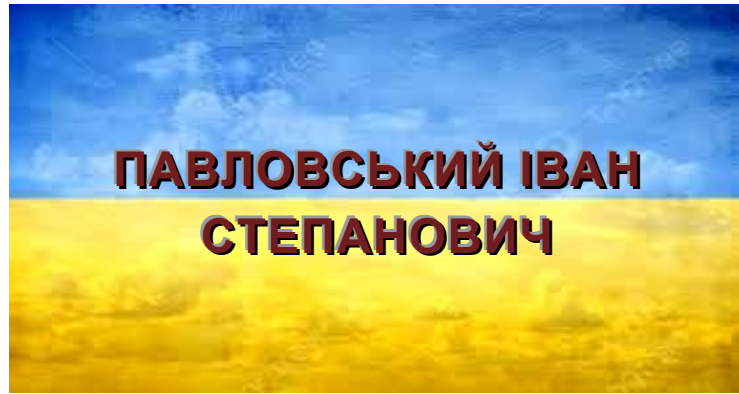
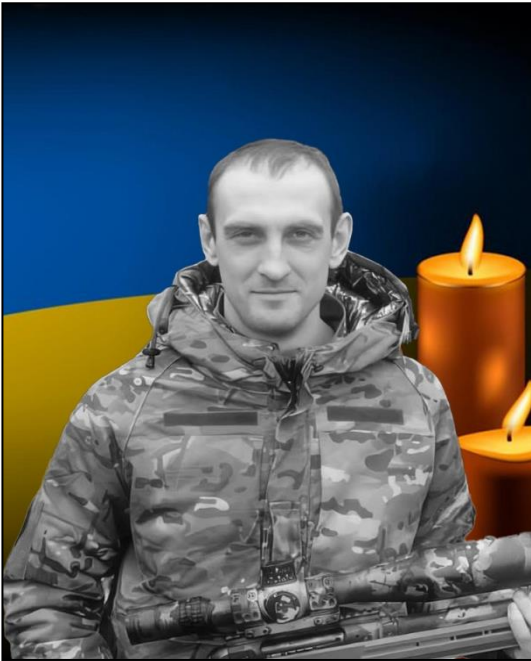
У лавах ЗСУ старший солдат Віктор Мак служив старшим оператором штурмової групи штурмової роти штурмового загону. Героїчно загинув 23 листопада 2024 року, отримавши кульові поранення, несумісні з життям, під час виконання бойового завдання поблизу села Погребки Курської області.

«Про цю дитину можна сказати лише найкраще. Світлий, оптимістичний, небайдужий, відповідальний. Дуже хороша і чуйна людина. Таких мало. Навчався він у педагогічному університеті на вчителя фізкультури. Йому могла б відкритися зовсім інша життєва стежина... Боже, який біль. Такий молодий, ще жити і бути, створювати сім'ю, на-

роджувати дітей. З рідних у Героя залишилися батько, мати і сестра», – поділилася знайома сім'ї загиблого Олена.

Він стояв на захисті своєї країни, віддано боровся з російськими окупантами, був справжнім патріотом та вірив у перемогу.

Віктор Мак нагороджений відзнакою Кам'янець-Подільської міської ради «Почесний громадянин міста» (посмертно).

6 жовтня 1984 р. – 13 березня 2025 р.

Іван Степанович народився 6 жовтня 1984 р., проживав у селі Кульчіївці, що входить до складу Слобідсько-Кульчієвецької сільської територіальної громади.

Навчався на факультеті фізичної культури в Кам'янець-Подільському національному університеті імені Івана Огієнка, продовжуючи родинні традиції, адже його батько – Степан Павловський – багато років очолював міський відділ спорту.

Іван став на захист держави 30 серпня 2024 р. за мобілізацією. Ніс службу на посаді снайпера в одній із військових частин Збройних Сил України.

Загинув Воїн 13 березня 2025 р. у м. Покровськ на Донеччині під час виконання бойового завдання.

Йому було лише 40 років. Знайомі та друзі загиблого Героя пам'ятають його як хорошу, розумну, чуйну, добру людину, гарного тата і сина, люблячого чоловіка. Вдома залишилися дружина та двоє донечок, які втратили люблячого тата.

«Друже, скільки років знайомі... дружимо. Ти мене розумів, підтримував з перших днів на нашій спільній роботі. Ти в моїй пам'яті завжди веселий, дружній, життєрадісний», – написав у соцмережах друг загиблого Вадим Касап.

7 січня 1994 р. – 5 травня 2024 р.

Народився Олександр 7 січня 1994 року в м. Петровське (сьогодні – Петрово-Красносілля) на Луганщині.

З 2015 до 2017 роки Олександр активно виступав на міжнародній арені. Змагався на чемпіонаті світу, двічі ставав чемпіоном Європи, а також був учасником Олімпійських ігор-2016..

Олександр навчався на факультеті фізичної культури Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Згодом створив власну команду «AVC team», працював тренером, організовував змагання та проводив семінари.

У вересні 2021 року Олександр одружився з коханою Діаною, але менш ніж за рік почалося повномасштабне вторгнення. Він доєднався до лав Збройних сил України і свою першу річницю шлюбу відсвяткувати разом їм не вдалося.

Олександр мріяв повернутися до професійного спорту, хотів підіймати прапор України на найбільших міжнародних турнірах та прославляти Батьківщину. Але спершу хотів підняти синьо-жовтий стяг і привітати всіх із перемогою над ворогом.

У неділю, 5 травня, родина атлета отримала сумну звістку: під час виконання бойового завдання 30-річний Олександр Пелешенко загинув.

«Війна забирає найкращих... Захищаючи Україну від загарбників, сьогодні, 6 травня, героїчно загинув заслужений майстер спорту Укра-

їни, дворазовий чемпіон Європи (2016, 2017), учасник Олімпійських ігор із важкої атлетики Олександр Пелешенко», – повідомив член Федерації важкої атлетики Віктор Слободянюк.

«Олександр справді був найкращим. Кращим у спорті, кращим другом, кращою людиною, яку втратила Україна. Він був гордістю нашої Батьківщини, на захист якої став у найважчий час. Тому я хочу, щоб пам'ять про нього була не просто в словах, а щоб його дійсно пам'ятала держава, не забувала його сім'ю, гідно вшанувала пам'ять і золотими літерами вписала його ім'я в історію України», – наголосив друг Олександра Богдан Лук'яненко.

11 жовтня 1982 р. – 23 травня 2023 р.

Руслан Прус народився 11 жовтня 1982 року в с. Хропотова Кам'янець-Подільського району Хмельницької області. У 2004 році закінчив факультет фізичної культури Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Згодом викладав у Кам'янець-Подільському військовому ліцеї.

Брав участь в АТО на сході України. Щоб повернутись до Збройних сил, Руслан приїхав з-за кордону, де був на заробітках.

Спочатку воював у Лимані та Бахмуті на Донеччині. Пізніше військовому запропонували підвищення до командира роти, утім він відмовився, бо хотів разом із побратимами брати участь у боях, а не бути в штабі.

За два тижні до того, як Руслан заступив на своє останнє завдання, українські військові вже звільнили територію поблизу Часового Яру. Тоді розвідка доповіла командуванню, що росіяни можуть спробувати знову відвоювати ту територію.

Відтак командування прийняло рішення відрядити військових на утримання тих позицій. Утім двоє військових відмовились, а третій не міг піти через стан здоров'я. Четвертий офіцер, Прус, погодився, бо не міг залишити побратимів самих.

Побратими розповідали, що вони просувались лісом, натрапили на росіян. Руслан їх (побратимів, – ред.) вивів і цим врятував.

П'ять днів Руслан з побратимами не давав російським військовим взяти позиції, допоки уламок не пошкодив шию.

Боець був заступником командира роти 107 бригади ТРО й хотів перевестися в ГУР. За три дні після загибелі в розвідці погодили його кандидатуру.

Руслан загинув 23 травня 2023 року в Часовому Ярі на Донеччині. Тоді уламок влучив йому в шию і за дві хвилини він помер. В останні хвилини свого життя Руслан просив побратимів переказати, що кохає свою дружину та любить дочку.

За це завдання Прусу присвоїли звання Героя України – найвищу державну нагороду. Замість нього її отримала дружина. Це було 22 квітня 2024 року в Офісі Президента.

**27 листопада 1998 р. – 26 червня
2024 р.**

Народився Роман 27 листопада 1998 року в с. Гриценки Красилівського району Хмельницької області.

У вересні 2004 року пішов у перший клас Гриценківської ЗОШ I-II ст., Красилівського району Хмельницької області, а далі продовжив уже навчання в Броварському вищому училищі фізичної культури, де закінчив 11 класів у 2015 році.

Цього ж року вступив до Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, де здобував спеціальність вчителя фізичного виховання.

У травні 2021 року підписав контракт зі Збройними Силами України.

Служив Роман навідником відділення охорони військової частини А 4239 і, як тільки почалось повномасштабне вторгнення російської федерації, він став на захист цілісності та недоторканності своєї країни, не вагаючись ні хвилини.

Роман з 13 червня 2024 року був відряджений до військової частини А 4699 в складі 47 ОМБР «Магура», і після дводенного залагодження був відправлений на нульові позиції в районі села поблизу населеного пункту Євгенівка Покровського району Донецької області.

Загинув 26 червня 2024 року під час виконання бойового завдання, відданий військовій присязі на вірність Українському народу, мужньо ви-

конавши військовий обов'язок в бою за нашу Батьківщину, її Свободу і Незалежність.

Роман віддав найдорожче, що може бути, – своє життя, за наш спокій, мир та вільну Україну. Він був мужнім воїном, він не злякався, не відступив назад, а сміливо пішов виконувати бойовий наказ. Його енергія та завзятість заряджали та групували колектив, він був щирим, відвертим, доброзичливим товаришем та завжди намагався у всьому допомогти.

4 січня 1979 р. – 8 травня 2023 р.

Максим Розгон народився 4 січня 1979 року в місті Хмельницькому. Навчався в Хмельницькій ЗОШ № 22. Займався в спортивній школі «Авангард». Закінчив Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка, факультет фізичної культури. Згодом працював у сфері продажів міжнародної компанії «Кедбері».

У 2014 році добровольцем пішов на фронт, а в 2016 був звільнений у запас.

Після початку повномасштабного вторгнення знову став на захист України. У перші дні повномасштабної війни Герой вирушив на передову. Був старшим солдатом 3-ї окремої штурмової бригади. За свідченнями побратимів, Максим був безстрашним воїном, у важкій ситуації завжди міг заспокоїти та допомогти знайти розумне рішення. Останні місяці служив на Бахмутському напрямку.

«Телефонувати, запитувати як справи? Ніхто ж не скаже, як справи, як все відбувається. Чи були ми близькими? Так, він часто всім розповідав, що в нього є сестричка», – сказала Аліна.

Загинув захисник 8 травня 2023 року під час виконання бойового завдання в районі міста Бахмут Донецької області.

Тепер Максиму навіки 44 роки... У нього залишилися мати, дружина і син. Поховали Героя на Алеї Слави кладовища у мікрорайоні Ракове.

5 липня 2001 р. – 5 вересня 2025 р.

Народився Олексій у 2001 році в с. Окіп Білогірського району Хмельницької області, зростав у багатодітній сім'ї. Ріс доброю, слухняною дитиною, змалку цікавився технікою.

Середню освіту здобув в Антонінській школі-інтернаті. Нелегко було мамі Розі Василівні ростити шістьох дітей. Після школи трохи робив на фермі відділку ТОВ «Україна-2001».

Вищу освіту здобував на факультеті фізичної культури Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Згодом працював у Хмельницькому.

Далі пішов служити строкову службу, став бійцем 8-ого полку Сил Спеціальних операцій, по закінченні служби підписав контракт. Героїчно виконував бойові завдання.

5 вересня на Харківщині він зазнав поранення під час виконання бойового завдання. Разом із побратимами його евакуювали до госпіталю, однак дорогою колону наздогнав ворожий дрон, який скинув вибухівку. Унаслідок цього удару ніхто з евакуюваних не вижив.

Йому було лише 24 роки. Попереду – ціле життя, мрії, плани... Та жорстока війна з росією забрала його надто рано.

ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ

4 березня 1982 р. – 17 квітня 2023 р.

«Веселий, з почуттям гумору. З ним завжди було легко і комфортно працювати...», – так про Івана Осінова відгукуються його колеги.

Трагічну звістку про загибель Івана Осінова повідомили в університеті. Він був випускником вишу в 2005 р. Закінчив факультет іноземної філології. А з 2006 працював тут провідним фахівцем кабінету мультимедійних засобів навчання факультету української філології та журналістики.

Десять років свого життя чоловік віддав роботі в Кам'янець-Подільському національному університеті імені Івана Огієнка.

У 2015 він став на захист країни і боронив її в найгарячіших точках. Не зміг стояти осторонь й тоді, коли почалась повномасштабна війна.

Після роботи в університеті Іван змінив цивільне життя на військовий побут. Друзі розповідають, з 2016 він захищав країну на Сході. З перших днів повномасштабної війни теж записався у добровольці й пішов воювати проти окупантів.

Товариші і знайомі пригадують Івана веселою і відкритою людиною. Про це розповідає й Олена Чернега – з Іваном вони познайомились у Кропивницькому в 2019 році. Були колегами.

«Дружити ми почали майже з перших днів знайомства – це була відкрита і весела людина. Завжди міг підтримати, дати пораду, вислухати. Він був і буде найкращим моїм другом назавжди», – каже Олена.

Захисника вдома не дочекалася матір Наталія Дворницька.

Для багатьох з них звістка про його загибель стала шоком. Так само як і для знайомих, друзів та особливо для матері.

Іван Осінов загинув на Донеччині. 17 квітня 2023 року взяв на себе кулеметну чергу – куля поцілила в серце. Воїн-герой першим прийняв бій і врятував життя своїх побратимів.

Йому тепер назавжди 41.

ІСТОРИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

13 жовтня 1989 р. – 15 травня 2023 р.

Народився Михайло 13 жовтня 1989 року на Хмельниччині. Змалку полюбив футбол – був капітаном місцевої команди «Дністер», брав участь у чемпіонатах громади та району.

Після закінчення школи він вирішив здобути вищу освіту й вступив на історичний факультет Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Історія приваблювала його глибиною, любов'ю до рідного краю та повагою до минулого свого народу.

У 2019 році в його житті сталася одна з найщасливіших подій – Михайло одружився з коханою дівчиною. Невдовзі у родині народився син Давид, який став для Михайла справжньою гордістю і сенсом життя.

У 2020 році він розпочав роботу водієм-мотористом Староушицької рятувальної станції ДСНС. Там його знали як сумлінного працівника, відповідальну й організовану людину, завжди готову прийти на допомогу іншим.

Та мирне життя обірвала повномасштабна війна. Не залишаючись осторонь, у січні 2023 року Михайло став на захист України. Служив у 14-тій окремій механізованій бригаді імені князя Романа Великого. Був стрільцем-помічником гранатометника.

15 травня 2023 року під час виконання бойового завдання поблизу населеного пункту Масютівка на Харківщині Михайло Блажей загинув від ворожого артобстрілу. Йому було лише 33 роки.

6 лютого 1981 р. – 8 червня 2023 р.

Народився Олександр у Кам'янці-Подільському: батьки навчалися тут у педагогічному виші.

Подружжя Бобрових, активні учасники товариства імені Шевченка, а також творчої спілки вчителів України й засновники її осередку у Полонному, Анатолій Олексійович і Світлана Борисівна в 1989-му зініціювали-зорганізували в рідному місті «Народний Рух України». Така відповідальна місія спонукала до частих подорожей Україною, важливих патріотичних заходів, частих зустрічей й обговорень політичних подій й історичних баталій у колі однодумців. Тож із 14-річного віку Сашко залюбки їздив з батьками українськими просторами, все більше щоразу залюблюючись в споконвічне рідне, гідне й сповнюючись ненависті до ворожої підлесливості.

Свою долю Олександр, за сімейною традицією, зустрів у тому ж Кам'янець-Подільському педагогічному виші. Кохану Надію, уродженку Тернопільщини, привіз у рідне Полонне. Тут у подружжя народилася дочка Анастасія.

З 1990-го Саша приєднався до Спілки незалежної української молоді, був членом Української народної партії й партії «Удар». Депутат полонської міської ради кількох скликань, очолював фракцію Громадянської позиції.

Був активним учасником Майдану. Поривався боронити Україну з першим переходом брудного орківського чобота на українську землю – з 2014-го. Утім, відсутність армійського досвіду й чимало питань на місце-

вому рівні, які потрібно було вирішувати, змусили залишитися вдома та спонукнули до активного волонтерства. А з початком повномасштабного вторгнення втримати затятого патріота уже не змогли ні вмовляння рідних, ні переконування друзів. Олександр Бобров доєднався до територіальної самооборони.

Рівно через 33 роки після розвішування отих бандерівських прапорів Олександр Бобров знову повернувся на Запоріжжя. Уже в складі 25-го окремого штурмового батальйону 47-ої штурмової бригади. Передували цьому навчання у Чехії.

Олександр Бобров загинув 8 червня 2023 року поблизу Новоград-нілівки Оріхівського району Запорізької області. На військовій стежі йому випало бути кулеметником 25-го окремого штурмового батальйону 47-ої окремої механізованої бригади «Маґура».

20 жовтня 1963 р. – 31 березня 2023 р.

Віктор Анатолійович Богнен народився 20 жовтня 1963 року. Його дитячі та шкільні роки пройшли у рідних Ярмолинцях, де він пізнавав світ, мріяв і будував плани на майбутнє.

Після закінчення школи вступив до Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, обравши шлях освіти та знань.

Коли в березні 2022 року росія розпочала повномасштабну війну проти України, Віктор не став чекати повістки. Попри свій вік – 58 років – він без вагань прийшов до військкомату, готовий боронити рідну землю. Його служба відбувалась на різних напрямках – від Рівненщини до Київщини та Харківщини.

31 березня 2023 року з Київщини, де у той час ніс службу захисник, надійшла страшна звістка – Віктор Богнен помер, виконуючи військовий обов'язок. Він залишив по собі не лише спогади, а й приклад справжньої відданості Батьківщині, мужності та незламності.

Світла пам'ять про Богнена Віктора Анатолійовича живе в серцях його рідних, друзів та бойових побратимів.

У Героя залишилися дружина, син та донька.

Місцем вічного спочинку стала Алея Слави на кладовищі в селищі Ярмолинці.

13 жовтня 1974 р. – 4 жовтня 2024 р.

Родом Геннадій Боднарчук в м. Рені Одеської області. Батько його був військовослужбовцем, і згодом родина переїхала до Кам'янця-Подільського. До 8-го класу Геннадій навчався в 14-й школі, далі сім'я знову переїхала на інше місце служби батька.

Вищу освіту Геннадій Васильович здобув на історичному факультеті університету Огієнка, який закінчив у 1996 р. Сьогодні там продовжує працювати його мати Зінаїда Боднарчук, на посаді бібліотекаря.

У лютому 2022 Геннадій Боднарчук пішов добровольцем на війну й поповнив ряди бойових медиків в аеророзвідці. За цей час боєць встиг врятувати чимало життів українських захисників.

«Геннадій був поранений під час боїв на Запорізькому напрямку, 21 вересня 2023 йому далось вижити, отримавши поранення він сам наклав джгут. Але через ампутацію і травму тазу спини на фоні крововтрати стан був важкий. Гена боровся за життя, прийшов до тями, стабілізувався і позитивно казав "Прорвемось". Але в понеділок йому погіршало, у середу він помер у відділенні швидкої допомоги міста Київ», – засновниця ГО Медико-тактична група «Київ» Анна Павліченко, з якою Геннадій познайомився в лютому 2015, коли був у складі київського легіону, де навчався тактиці та медицині.

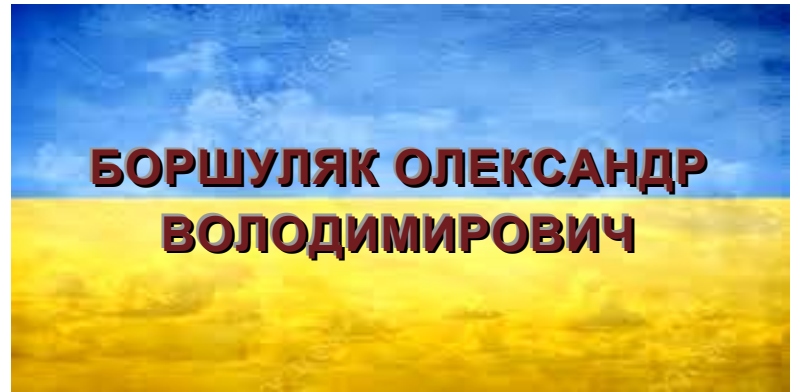
«Він встигав керувати бізнесом, волонтерити, бути люблячим чоловіком і турботливим татом. Він завжди був чудовою людиною за будь-яких обставин. Дуже простим, світлим, усміхненим. Він взірець

гідної людини. Він зробив великий внесок для нашої перемоги», – додала Павліченко.

21 вересня 2023 року він отримав важкі поранення на Запорізькому напрямку, але вижив, сам наклавши собі джгут. Але через ампутацію і травму тазу спини на фоні крововтрати стан був важкий. Він боровся за життя, прийшов до тями, стабілізувався, але через деякий час йому погіршало, і 4 жовтня він помер у відділенні швидкої допомоги в Києві.

Окрім матері, у бійця залишилися дружина та донька.

Герой був нагороджений відзнакою «Золотий хрест».

26 листопада 1999 р. – 4 липня 2023 р.

Олександр народився 1999 році в невеликому селі Гаврилівці Кам'янець-Подільського району, де провів дитинство та закінчив школу.

У 2015 році, коли вже розпочалася збройна агресія росії проти нашої країни, юний Сашко вступив до ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою в Кам'янці-Подільському, вже тоді відчувавши патріотизм. У ліцеї навчався до 2017, далі вступив до Кам'янець Подільського національного університету імені Івана Огієнка, паралельно навчався на кафедрі військової підготовки офіцерів запасу, бо мріяв стати офіцером.

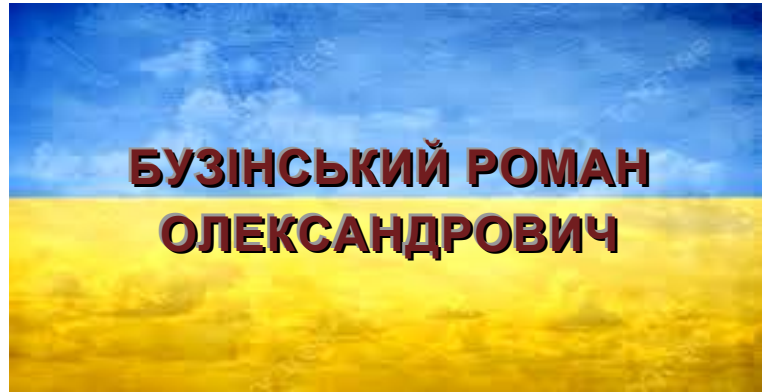
Університет Сашко закінчив у 2021 році, тоді ж отримав таке бажане офіцерське звання та військову спеціальність «Бойове застосування інженерно-саперних з'єднань військових частин (підрозділів)».

З початку повномасштабного вторгнення всі думки Олександра були про події, що відбувалися, він кожною своєю клітиною відчував, що повинен бути «там», боронити свою Україну і захищати свій дім. Тому він свідомо вступив до лав Збройних Сил, і від того часу молодий офіцер був, як кажуть, на своєму місці. Службу Олександр проходив у військовій частині А 3479, був командиром інженерно-саперного взводу.

Під керівництвом перспективного лідера та офіцера взвод виконував бойові завдання на Запорізькому та Бахмутському напрямках і брали участь у звільненні Харківщини. Хлопці згадують про командира із сумом, але водночас із гордістю, за те, що мали змогу проходити службу та виконувати бойові завдання разом.

Загинув Олександр під час виконання бойового завдання на Бахмутському напрямі, в населеному пункті Кліщіївка, що на Донеччині. 4 липня 2023 року було останнє бойове завдання під керівництвом достойного офіцера, надійного командира, побратима, гідного сина та брата.

За Героїзм, мужність, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові лейтенанту Боршуляку Олександрові Володимировичу Указом Президента України № 385/2024 від 28 червня 2024 року присвоєно звання Героя України (посмертно).

20 січня 1995 р. – 26 вересня 2023 р.

Народився 20 січня 1995-го в селі Стріхівці Солобковецької сільської громади на Хмельниччині. У школі Роман був дуже допитливим та кмітливим учнем. Вигравав олімпіади та шахові турніри, у 2010-му вступив до коледжу Подільського державного аграрно-технічного університету, де продовжив активно займатися шахами.

Окрім того, з дитинства Роман мав ще одне захоплення – цікавився історією. За покликом серця у 2013-му він продовжив навчання на історичному факультеті Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, представляв свій навчальний заклад на різноманітних фахових змаганнях і шахових турнірах.

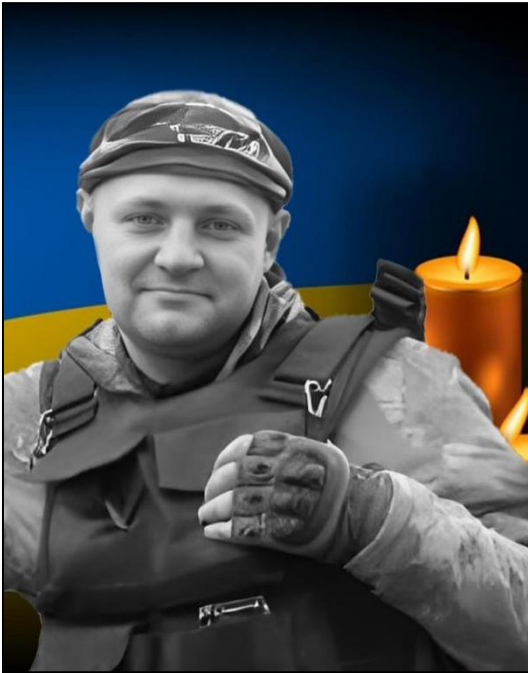
Після закінчення університету в 2018-му Бузінський зайнявся волонтерською діяльністю – допомагав відбудовувати житло для людей після окупації, а також захопився бігом: став ультрамарафонцем, брав участь у благодійних забігах для допомоги українській армії.

Із 2020-го Роман почав працювати вчителем історії та географії в Солобковецькому ліцеї та Глушковецькій гімназії, був керівником гуртка національно-патріотичного виховання «Джура» і рою «Січові стрільці».

Уперше Роман збирався стати на захист Батьківщини ще у 2017-му. Тоді він взяв в університеті академвідпустку і подався в десантно-штурмові війська. Під час вишколу в нього виникли проблеми зі здоров'ям, і після операції та тривалого лікування хлопця комісували.

У перший день повномасштабного вторгнення Роман опублікував у своїх соцмережах довідку військово-лікарської комісії, у якій зазначалося, що він придатний до військової служби. Того дня він написав: *«Я не знаю, що буде завтра чи навіть сьогодні, але одне я точно знаю: на нашій стороні правда, справедливість, Бог, ЗСУ і весь адекватний світ, а значить – перемога буде за нами!»*. Бузінський добровольцем вступив до лав Збройних сил України.

З 18 квітня 2022 року Романа вважали зниклим безвісти поблизу Рубіжного на Луганщині. 17 довгих місяців родина та друзі чекали на диво, якого, на жаль, не трапилося. Після тривалих очікувань 26 вересня 2023-го воїна провели в останню путь на його рідній Хмельниччині.

**22 лютого 1988 р. – 19 листопада
2022 р.**

Сергій народився 22 лютого 1988 року в місті Шепетівка Хмельницької області. Закінчив історичний факультет Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Захоплювався танцями, боротьбою, театральним мистецтвом.

Після навчання уклав контракт із ЗСУ, служив у морфлоті в Севастополі. Незадовго до анексії Криму пішов зі служби та переїхав до Києва. Брав участь у Майдані, був активним борцем за правду та свободу. Працював на різних роботах, у січні 2022-го влаштувався на «Нову пошту».

«Сергій був істориком за освітою, морпіхом за фахом, танцюристом в душі, чудовою людиною – по життю. Мав безліч друзів і ніколи не мав ворогів, бо ні з ким не сварився. Добрим був, але справедливим, з дитинства захищав слабких. Де був Серій – там завжди ставало світло і весело, мав неймовірне почуття гумору. Був щедрим до нестями, легко віддавав останню сорочку, якщо бачив, що комусь умовно холодно, а сам спокійно ходив голим і з відкритою душею. Любив собак і дітей. І собаки, і діти відповідали йому теж палкою любов'ю», – розповідають близькі загиблого.

У перші дні повномасштабної війни чоловік тиждень ходив до військового комітату і просився до ЗСУ та на фронт. Спочатку його направили до складу 3-ї окремої танкової Залізної бригади, згодом перевели до 110-ї окремої механізованої бригади імені генерал-хорунжого Марка Безручка.

Так Сергій потрапив в Авдіївку, де з розвідувальною групою виконував складні бойові завдання.

Розвідник Сергій Козиняк загинув 19 листопада 2022 року під час виконання бойового завдання в районі міста Авдіївка на Донеччині. Йому назавжди залишилось 34 роки.

Посмертно солдат Козиняк Сергій Андрійович нагороджений орденом «За мужність» III ступеня і медаллю «За оборону Авдіївки». Рішенням сесії Кам'янець-Подільської міської ради присвоєно звання «Почесний громадянин міста Кам'янця-Подільського»; рішенням сесії Шепетівської міської ради присвоєно звання «Почесний громадянин Шепетівської міської територіальної громади».

У нього залишилися син, рідні, друзі та побратими.

Поховали воїна на Алеї Слави в місті Кам'янець-Подільський Хмельницької області.

8 квітня 1986 р. – 24 лютого 2023 р.

Народився Роман Крищук 8 квітня 1986 року в Кам'янці-Подільському. У 1992 році пішов у перший клас ЗОШ № 4. Він завжди був активним, любив брати участь у шкільних заходах, до того ж закінчив курси офіціанта, а ще музичну школу по класу акордеон.

Після 11 класу у 2003 році вступив на історичний факультет Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, який успішно закінчив у 2007 році.

У 2014 році одружився з Катериною. Через два роки у родини Крищуків з'явився синочок Богдан. Всю свою батьківську любов, тепло вкладав у малого Богданчика. Та й не один будинок звів своїми руками Роман, адже працював на будівництві в столиці.

Та клята війна перервала мирне життя подільської родини. У червні 2022 року Романа Крищука мобілізували до лав Збройних Сил України. Мужній воїн проходив військовий вишкіл на Миколаївщині в 79 окремій десантно-штурмовій бригаді (правда, Роман міг і відмовитися, адже у 2007 році під час проходження строкової служби його за станом здоров'я комісували). Після навчань відразу поїхав на фронт. Свій останній бій мужній воїн прийняв під Мар'їнкою.

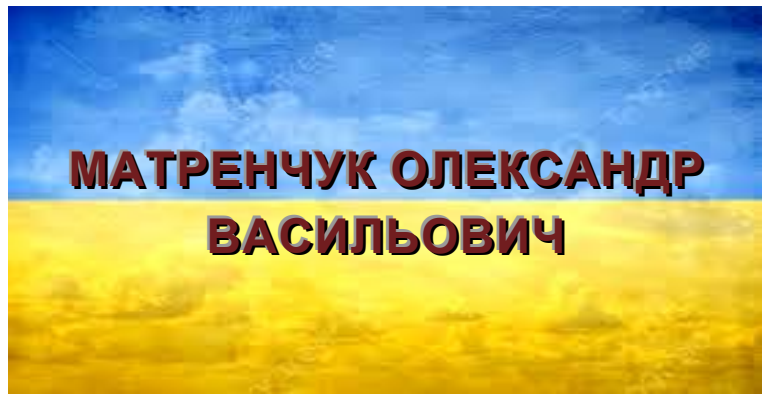
Роман був хорошою людиною, люблячим батьком, коханим чоловіком, найкращим братом, вірним другом. Він мріяв про щасливе, мирне життя, про можливість вболівати за улюблену футбольну команду «Ди-

намо» (Київ), а найголовніше – про перемогу і вважав за обов'язок боротися за мирне майбутнє України. Він не боявся дивитися смерті в очі.

Про трагічну звістку родині повідомив побратим, який пліч-о-пліч з Романом боронив рідну землю. *«Цього дня велися запеклі бої з ворогом. Постійно обстрілювалися наші позиції. Перепочинку, як такого, майже не було. Тож коли в нас випало затишшя, – каже військовий, – Роман, почувши, що поряд, на іншій позиції, дуже гаряче, поспішив хлопцям на підмогу. Звідтіля більше Роман не повернувся...».*

Саме таким – хоробрим, щирим, небайдужим, незрадливим патріотом рідної землі пам'ятатиме Кам'янецьчина свого Героя.

Похоронили Романа 4 березня в Кадіївцях, де спочивають його батько й мати.

17 жовтня 1989 р. – 25 березня 2024 р.

Народився Олександр Матренчук 17 жовтня 1989 року в с. Лосяч. В 1995 році пішов в 1-й клас Лосяцької ЗОШ, де навчався три роки. Навчання продовжив в Озерянській ЗОШ I-III ступенів. Далі був історичний факультет Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Після закінчення пішов в армію й служив у 63 Варшавсько-Одеській зенітно-ракетній бригаді оператором низько-висотного виявлювача.

Олександр любив готувати й прикрашати страви. Завжди говорив: *«Все має мати естетичний вигляд»*. Сашко часто повторював: *«Кожна комашка має право на життя, окрім москаля»*.

Любив татуювання, які мали символічне й патріотичне значення. Набив собі татуювання зі словами: *«Здобудеш волю – заслужиш небо!»*, *«Рабів до раю не пускають»*.

З перших днів повномасштабного вторгнення РФ 23 березня 2022 року пішов на фронт. Заради майбутнього своєї країни, через найвеличніше почуття для кожного українця – любов до Вітчизни. Воював на посаді старшого понтонера в 91-му Охтирському полку оперативної підтримки.

Виконував бойові завдання в різних гарячих точках фронту: Луганська область, Серебрянський ліс; місто Ізюм; бився за звільнення Куп'янська (Харківська область), ріка Старий Оскол, воював у Бахмуті. А ще Краматорськ, Слов'янськ, Ямпіль.

Олександр отримав звання Старший солдат. Побратими називали його Муравель. Це був його позивний.

Воював Олександр Матренчук з родинним шевроном золотого лева з часів прадіда. Лев на формі нашого Олександра – це емблема січових стрільців, а потім дивізійників дивізії Галичина. Рід Матренчуків мав безпосереднє відношення до нього. Два рідні брати Сашкового прадіда – Спиридон Матренчук та Адам Матренчук були січовими стрільцями.

Загинув Олександр Матренчук 15 березня 2024 року під час виконання бойового завдання біля населеного пункту Дронівка Бахмутського району Донецької області.

Олександрю завжди буде 35.

2 грудня 1986 р . – 1 жовтня 2022 р.

Олександр народився 2 грудня 1986 року. У 2002 закінчив Хмельницьку загальноосвітню школу № 12. Згодом закінчив історичний факультет Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка.

Олександр Прохніцький упродовж 7 років працював вчителем історії в Малиницькій школі на Хмельниччині. Селу, де навчав дітей, чоловік присвятив історико-краєзнавчий нарис «Малиничі», що вийшов друком у 2018-му році. Історія була не лише професією, а й хобі чоловіка: друзі пригадують цікаві розмови з ним на історичні теми.

Олександр також захоплювався туризмом, любив читати й подорожувати велосипедом. Писав блоги про свої мандрівки та знімав відео для власного YouTube-каналу.

Коли розпочалася повномасштабна війна, чоловік працював у Чехії. Він одразу ж повернувся, аби стати на захист України. Спочатку займався волонтерством, а влітку 2022-го приєднався до лав одного з добровольчих батальйонів. Згодом перейшов на службу в ЗСУ.

На початку літа 2022-го року Прохніцький вирушив у 140-кілометровий велопробіг у пам'ять про покійного батька. Тоді він ще не знав, що це буде одна з його останніх подорожей.

Олександр Прохніцький загинув 1 жовтня 2022-го року на півдні України.

«Він завжди був активним, життєрадісним, сповненим енергії, у всьому підтримував. Справжній друг. Мені важко говорити, тому що його загибель – біль на все життя. Це дуже велика втрата для нас усіх», – згадує про полеглого його колега Оксана Гуцал.

Олександр Прохніцький мав веселу вдачу. Побратими кажуть, що його жарти неабияк підтримували на війні.

«Вічний веселун, непосидючий фігаро, активіст, вчитель історії та персонаж багатьох веселих історій. Хіба можна було не сміятись у гурті з тобою? Ні!... Ми будемо тебе пам'ятати», – написав про Героя його товариш Віктор Рибачок.

Олександр Прохніцькому було 35 років. У нього залишилися дружина та син.

Героя поховали на Алеї Слави у Хмельницькому.

2 травня 1965 р. – 29 травня 2022 р.

Народився 2 травня 1965 року в снт. Антоніни Красилівського району, Хмельницької області. Після закінчення школи свою діяльність розпочав у 1982 році в Антонінській середній школі Красилівського району на посаді піонер-вожатого. З 1983 р. до 1985 р. проходив військову службу, а згодом до 1990 року навчався в Кам'янець-Подільському державному педагогічному інституті імені В.П. Затонського за спеціальністю Історія.

У 1997 році переведений з посади вчителя на посаду директора Пасічнянської ЗОШ I-III ступенів. З ініціативи Ігоря Петровича у 1996 році в школі засновано Дитячу громадську організацію «Гарт», започатковано міжнародне співробітництво за програмою «Педагоги за мир і взаєморозуміння», реалізовано освітній проєкт «Безперервна освіта. Дистанційне навчання».

Із 2006 року до 2010 року Ігор Петрович працював на посаді начальника відділу освіти райдержадміністрації Старосинявського району, а згодом – на посаді голови Старосинявської районної державної адміністрації. Із 2018 року до лютого 2022 року працював вчителем у Пасічнянському ліцеї. Учні Ігоря Петровича є призерами обласних та районних олімпіад з історії та правознавства, обласного етапу конкурсу-захисту робіт учнів, членів МАН.

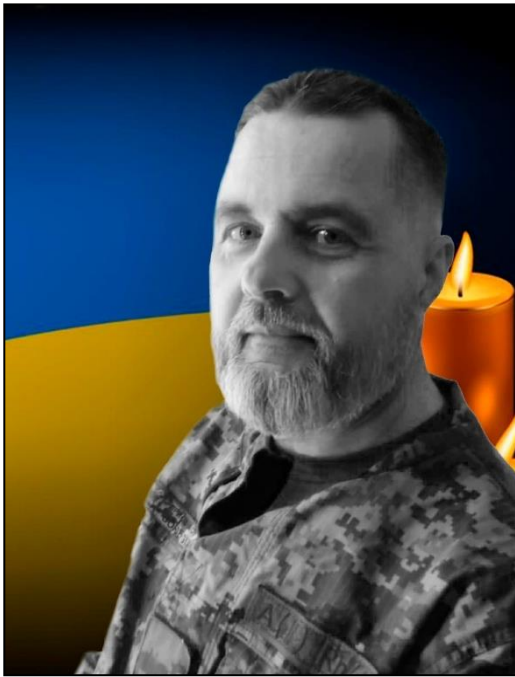
Неодноразово брав участь у міжнародних та всеукраїнських науково-практичних конференціях, семінарах, у професійних конкурсах. Був

членом Національної спілки краєзнавців України, Почесним членом Центру дослідження історії Поділля та організатором Міжнародної науково-краєзнавчої конференції «Антонінський край у просторі і часі».

Ігор Петрович – професійний менеджер, творча особистість, здатна долати стереотипи та знаходити нетрадиційні шляхи розв'язання завдань. Він був незмінним тренером спортивного клубу «Самсон», підготував 6 КМС.

З початком повномасштабного вторгнення пішов служити в ЗСУ, а згодом його було направлено на схід України після проходження служби в одній із військових частин Львова.

Загинув під час виконання військового обов'язку 29 травня 2022 року в боях за Україну в м. Золоте Луганської області.

1 жовтня 1970 р. – 11 грудня 2025 р.

«*Ora et labora*» – життєве кредо талановитого історика, батька, дідуся, героя, який віддав своє життя за Україну.

Народився 1 жовтня 1970 року в місті Кам'янець-Подільський Хмельницької області.

У 1987 році закінчив загальноосвітню школу № 15 і цього ж року вступив до Кам'янець-Подільського державного педагогічного інституту ім. В.П. Затонського на історичний факультет. У 1992 році Валерію було присвоєно кваліфікацію вчителя історії, суспільствознавства і права.

Свій професійний шлях розпочав у 1992 році в Кам'янець-Подільському державному історичному музеї-заповіднику на посаді наукового співробітника.

У період із 1992 по 2024 рр. Валерій працював на різних об'єктах заповідника. Його наукові інтереси були надзвичайно широкими: нумізмати́ка та боністи́ка – Валерій був визнаним фахівцем з історії грошей та грошових знаків країн пострадянського простору; історія релігії – досліджував розвиток Римо-католицької церкви на Поділлі (XIV–XXI ст.); музейна справа – брав активну участь у створенні експозицій, зокрема став одним із творців музейного простору «Меморіал мучеників за віру».

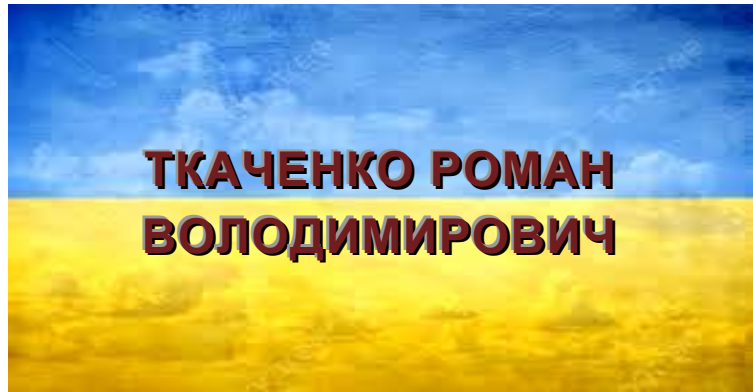
Останні роки працював над створенням епархіального Музею мучеників XX ст. в колишньому монастирі домініканок, перетвореному в 20-х роках XX ст. на радянську катівню.

«...Ми провели тисячі розмов про історію Католицької Церкви на Поділлі, про репресованих і страчених НКВС, особливо про священиків. Ти мав надзвичайний талант знаходити джерельні матеріали: фотографії, тексти, старі карти. Як мало хто, ти вмів робити висновки з історичних подій і висловлювань політиків. Ти був дуже талановитим істориком і винятковим даром Божим для музею в кам'янецьких «домініканках». Останньою фотографією, яку ти знайшов в Інтернеті, була фотографія з німецької газети 1941 року. На ній був зображений наш монастирський комплекс як комуністична в'язниця. Ти служив правді й справедливості. Ти хотів, щоб жертви радянського режиму були належним чином вшановані у твоєму рідному Кам'янці...», – згадує Genowefa Tymbrowska.

Інспектор прикордонної служби, мінометник 11 прикордонного загону в/ч 2382, старший солдат Сторчовий Валерій Миколайович героїчно загинув 11 грудня 2025 року під час виконання бойового завдання в районі населеного пункту Вовчанські Хутори Харківської області.

У нього залишилися донька Анна, онук Ян та онучка Марта.

28 лютого 2026 року на пленарному засіданні 63-ї сесії Кам'янець-Подільської міської ради Валерію присвоєно звання «Почесний громадянин міста Кам'янця-Подільського» (посмертно).

25 червня 1968 р. – 4 листопада 2023 р.

Роман Ткаченко народився 25 червня 1968 року в с. Редвинці Хмельницького району. Закінчив Хмельницьку загальноосвітню школу № 22, а після неї – історичний факультет Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка.

Пішов на фронт добровольцем із перших днів повномасштабного вторгнення. Служив у 106 бригаді 86 окремого батальйону територіальної оборони. Молодший сержант, командир відділення.

Воював на Донецькому, Харківському напрямках. Брав участь у звільненні від окупантів Балаклії, Ізюма.

3 листопада 2022 року був перекинутий на Херсонський напрямок. Отримав контузію в бою за Давидів Брід.

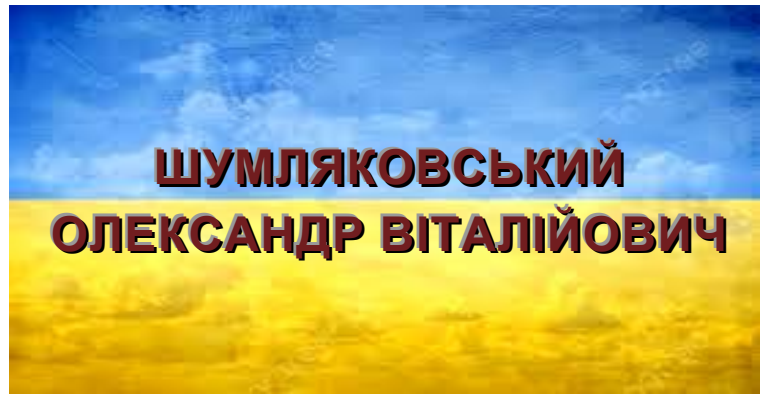
Роман Ткаченко загинув 4 листопада 2023 року в населеному пункті Кринки на Херсонщині внаслідок артилерійського обстрілу, рятуючи життя своєму побратиму.

Тепер йому назавжди 55.

У Романа залишилася дружина, діти, батько. Поховали Героя на Алеї Слави кладовища у мікрорайоні Ракове.

Рішенням Хмельницької міської ради від 22.05.2024 року удостоєний звання «Почесний громадянин Хмельницької міської територіальної громади» (посмертно).

За військову звитягу нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

25 травня 1972 р. – 8 липня 2023 р.

Олександр Віталійович народився 25 травня 1972 року.

У 2007 році закінчив історичний факультет Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Після здобуття освіти працював учителем історії, правознавства й предмета «Захист України» в Кам'янець-Подільському ліцеї № 3. Для своїх учнів він був не лише педагогом, а й прикладом відповідальності, дисципліни й справжньої вірності державі.

Військовий шлях Олександра розпочався ще в 1994 році під час проходження строкової служби. Він був курсантом, водночас служив і за контрактом. Маючи багаторічний військовий досвід, зокрема участь у бойових діях у гарячих точках, із 2014 року став на захист України, воюючи на сході нашої держави.

Вірний присязі та побратимам, Олександр Віталійович до останнього залишався на бойовому посту.

8 липня 2023 року штаб-сержант, головний сержант – командир відділення інженерно-саперного взводу штурмового батальйону військової частини А 7788 загинув під час виконання бойового завдання в селі Мала Токмачка Запорізької області.

«Останні його слова були про те, що Маріуполь буде знову наш, і щоб мамі сказала, що він не в Запоріжжі, а в Чернігівській області, щоб не нервувала, бо й так недавно практично передчасно поховали батька, офіцера ЗСУ. Герой України, мій Брат, моя кров, мій Наставник, моя

підтримка, мій світ, моє дитинство, частина мене, мого серця, моєї душі неймовірний біль...», – згадує сестра загиблого Віра.

Світла пам'ять про воїна, педагога й патріота назавжди житиме в серцях рідних, колег, учнів і всіх, хто його знав.

Олександрю присвоєно звання «Почесний громадянин міста Кам'янця-Подільського» (посмертно).

ПЕДАГОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

27 липня 1991 р. – жовтень 2023 р.

32-річний Артем Белеуш – талановитий співак, лавреат багатьох престижних міжнародних та всеукраїнських пісенних конкурсів та фестивалів. Вокальні дані та любов до музики в Артема розкрили в початковій школі колишньої ЗОШ № 7.

Ще з дитячого віку, будучи солістом Зразкового дитячого театру пісні «Любава» (керівник Любов Мартинюк), прославляв Кам'янець-Подільський на мистецьких форумах та творчих звітах Хмельницької області в столичному палаці «Україна».

Втім, будучи хлопчиком, він ще й мав математичний склад розуму, хист до малювання та ліплення. Про це повідомила вчителька початкових класів колишньої Кам'янець-Подільської ЗОШ № 7 Любомира Стратійчук. За її словами, Артем Белеуш прийшов до першого класу у восьмирічному віці.

«Я ще переживала з цього приводу, бо ми набирали дітей шестирічного віку. Думала, як різниця у два роки зможе вплинути на стосунки з однокласниками. Але це дуже позитивна і вихована дитина була. Він ніколи й ні кого не образив. Був дуже розвинутим хлопчиком. Всі чули й бачили, як чудово він співає. Але він ще й дуже гарно малював і ліпив. Дуже гарно працював на уроках математики. Але музичний талант завжди перемагав», – розповіла вчителька початкових класів.

Із 2012 до 2014 року навчався за освітньою програмою «Музичне мистецтво» на педагогічному факультеті Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка.

Та повномасштабне вторгнення російських військ внесло корективи в життя «подільського соловейка», як називали Артема шанувальники його таланту.

Весною 2023 року він став на захист української землі, змінивши мікрофон на зброю, а з жовтня 2023 року Артем Белеуш вважається зниклим безвісти, оскільки так і не повернувся з бойового завдання...

Низький уклін і безмежна вдячність за захист нашому Герою!

28 червня 1990 р. – 27 травня 2025 р.

Михайло Мамчур народився 28 червня 1990 року в селі Сморшки Ізяславського району Хмельницької області.

У 2008 році, прагнучи здобути професійну освіту та реалізувати свій творчий потенціал, Михайло вступив до Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Тут він не лише отримав ґрунтовні знання, а й сформував власний світогляд, розкрив таланти художника та педагогічні здібності. У 2014 році Михайло успішно закінчив магістратуру і здобув фах художника й учителя. Його товариші та викладачі згадують його як людину щирої, відповідальної, творчої й надзвичайно цілеспрямованої.

З початком повномасштабної російської агресії Михайло не залишився осторонь. Він став на захист України, адже з дитинства вірив у справедливість, свободу та гідність свого народу. Служив у складі військової частини А 4780, де обіймав посаду командира установки відділення розгородження взводу, розгородження роти. Свою службу він ніс із першого дня війни – сміливо, з честю та незламною внутрішньою силою.

Молодший сержант Мамчур Михайло був воїном високої відповідальності, мужності й професіоналізму. Побратими назавжди запам'ятають його як людину, яка постійно була поруч, підтримувала, надихала та не втрачала віри навіть у найважчі миті. За свій героїзм був нагороджений медаллю «За мужність», а незадовго до загибелі – Орденом «За мужність» III ступеня.

27 травня 2025 року на Сумщині під час виконання бойового завдання, захищаючи Батьківщину від російського агресора, Михайло віддав своє життя за свободу України.

Його жертвність стала символом незламності українського духу та справжнього патріотизму.

**ПРИРОДНИЧО-
ЕКОНОМІЧНИЙ
ФАКУЛЬТЕТ**

**3 листопада 1995 р. – 28 лютого
2023 р.**

Роман народився 3 листопада 1995 року в Кам'янці-Подільському. Ще в садочку він проявляв інтелектуальні здібності.

«Він вперше у житті заплакав у 4 роки. Ніколи не плакав і ми не могли фотоапаратом зловити момент, коли він плакав. Він завжди був серйозним, але зі здібностями гумориста», – ділиться Наталія.

Потім хлопець навчався в місцевій школі № 12.

Коли юнак закінчував школу, його мама подавала документи в різні виші великих міст, але він відмовився туди вступати. Тому що хотів залишитися у Кам'янці-Подільському, щоб виступати зі своєю командою.

Мама розповідає, що саме тому він обрав галузь туризму, адже якщо він не захотів бути юристом, може, хоч це йому допомогло б у житті.

Мати мріяла, що син стане юристом чи адвокатом, але хлопець у школі став активніше проявляти здібності до гумору, тож не дивно, що Роман Іваненко виступав у команді «Наш формат», яка представляла Хмельницьку область.

Коли в Україні була Революція Гідності, Роман був на майдані у Кам'янці-Подільському.

Повномасштабна війна застала актора в Німеччині. Утім він одразу ж повернувся до України та зайнявся волонтерством. Згодом пішов на

фронт добровольцем, аби захищати країну від російського окупаційного війська.

Роман потрапив в оточення на Вугледарському напрямку, бився до останнього поруч зі своїми побратимами. Отримав тяжке поранення й 24 лютого потрапив у полон до російських окупантів, у якому перебував до 28 лютого, але від терористів гідної медичної допомоги не отримав. Завдяки штурму українських воїнів 11 березня окупанти відступили. Це дозволило забрати тіло Романа. Романа евакуювали «на щиті».

У нього залишилися мама та дружина.

10 травня 1982 р. – 25 квітня 2023 р.

Микола народився 10 травня 1982 року в Кам'янці-Подільському. Навчався в Кам'янець-Подільській школі № 3. Має дві вищі освіти – закінчив К-ПНУ та ПДАТУ. Також навчався на курсах із комп'ютерних технологій та на зварника. Вмів ремонтувати автомобілі. Словом, талантів мав багато.

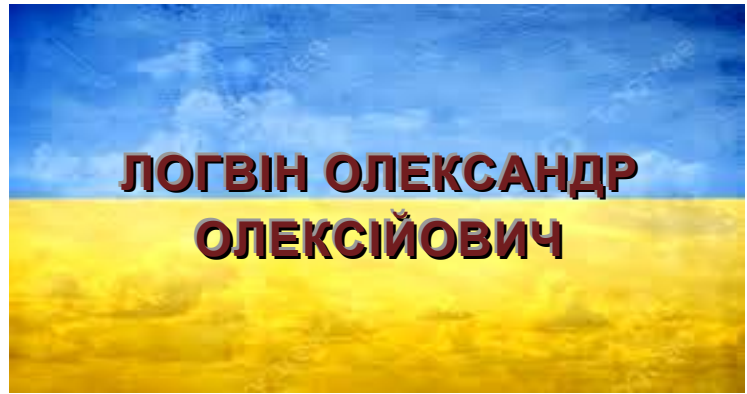
«26 лютого син пішов на війну. Я плакала, просила, але він відповів: «Мамо, а якщо всі відсиджуватимуться вдома, то хто ж піде захищати країну?». Пішов, бо вважав це своїм обов'язком, – згадує мати Героя. – Декілька разів Коля приїжджав додому в службових питаннях. А щодня дзвонив обов'язково, адже знав, як ми хвилюємося за нього. Якщо не міг розмовляти, писав смс. Тож коли від нього не надійшло звістки, це нас усіх насторожило. Ми з невісткою почали добувати бодай якусь інформацію. На жаль, дізналися про смерть Колі».

Лише світлі спогади залишив Микола Камінський у рідних, друзів і всіх, хто його знав.

«Із батьком Колі Василем ми разом працювали на кабельному заводі ще з 1971 року, – розповідає давній друг родини, кам'янчанин Анатолій Савіцький. – Коля ріс на моїх очах. Хороший був хлопчина. А потім прийшов до нас працювати слюсарем. Ми займалися інструментальним виробництвом, це складна і точна робота, елітний підрозділ. Коли відбулася трансформація кабельного, він працював на іншій роботі, ремонтував автомобілі, займався перевезеннями. Коли почалася пов-

номасштабна війна, став на захист одним із перших. Для військових саперів ми виготовляли деякі пристрої, які потрібні хлопцям у боротьбі з орками. Допомогали, чим могли. І коли Коля приїжджав по них, завжди був оптимістично налаштований, казав: “Ми переможемо, вистоїмо і виженемо москалів!”. Коля був світлою людиною, доброзичливим, життєрадісним, веселим, готовим завжди підставити плече. Боляче, що Україна втрачає найкращих хлопців...»

Звістка про загибель нашого Героя надійшла до Кам'янець-Подільської громади 25 квітня. Життя Миколи Камінського обірвалося внаслідок вибуху під час виконання бойового завдання.

27 грудня 1994 р. – 7 січня 2023 р.

Олександр Логвін закінчив економічний факультет Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Завершував останній курс аспірантури і мав проходити попередній захист дисертації. Хлопець мав продовжити династію Баженових і Задорожнюків, які багато років віддали науковій роботі та викладанню у виші. В університеті працюють його мама, вітчим, бабуся, а дідусь Лев Баженов був відомим істориком і краєзнавцем. Олександр планував відкрити також туристичну фірму.

«Він служив розвідником-навідником. Тобто, він весь час був “за нулем” – наводив вогонь наших артилеристів. Воював у Соледарі. Двічі був у дуже складних ситуаціях. На третій раз він не вижив... Під час розмови він завжди мені казав: “Бабусю, ти мене не підведи. Я повернусь і вже будемо разом”. Коли він приїздив на кілька днів, то хотів зі всіма зустрітись. Друзі його дуже любили, бо він завжди був готовий прийти на допомогу, кожного жалів», – говорить бабуся захисника.

Олександр усвідомлено обрав шлях захисника Батьківщини – спершу вступив до лав територіальної оборони, а згодом продовжив службу в 46 окремій аеромобільній бригаді десантно-штурмових військ ЗСУ, у складі розвідувальної роти. Під позивним «Балу» він брав участь у звільненні Херсона, боронив Україну на Бахмутському напрямку та неодноразово виконував надзвичайно складні бойові завдання.

7 січня 2023 року під час важкого шестигодинного бою біля села Кліщіївка на Донеччині, Олександр загинув внаслідок мінометного обстрілу.

Сумна звістка сколихнула академічну спільноту Університету Огієнка та всю громаду міста. Йому залишиться 28.

Указом Президента України № 272/2023 солдата Логвіна Олександра Олексійовича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). Також рішенням сесії Кам'янець-Подільської міської ради йому присвоєно звання «Почесний громадянин міста Кам'янця-Подільського» (посмертно).

11 січня 1993 р. – 22 листопада 2024 р.

Денис Петрик народився 11 січня 1993 року. Мешкав у селі Голосків. Після закінчення школи вступив до Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, де здобув економічну освіту. Також займався вільною боротьбою.

Тренер Володимир Костинюк згадує, що Денис Петрик був одним із перших його вихованців. *«Загинув мій один із Перших вихованців Денис Петрик, борець вільного стилю, чудова людина, сім'янин, боєць ЗСУ! Просто немає слів! Царство Небесне тобі, Денисе! Щирі співчуття батькам, дружині, рідним та близьким»*, – зазначив він.

Кам'янець-Подільський ліцей № 3 на своїй сторінці у фейсбуці опублікував допис: *«Знову важка втрата для нашого закладу... Денис Петрик, випускник 2010 року, віддав своє молоде життя, мужньо боронячи кордони Батьківщини від лютого ворога, залишивши по собі світлий спомин доброти, любові, радості для всіх, хто навчав Дениса, з ким він товаришував, кого любив, і хто любив його... Відважний, мужній, сміливий, хоробрий Воїн...»*

Життя захисника обірвалося 22 листопада 2024 року.

Вічний спочинок Денис Петрик знайшов на кладовищі у селі Голосків. Йому назавжди залишилося 31...

ФАКУЛЬТЕТ СПЕЦІАЛЬНОЇ ОСВІТИ, ПСИХОЛОГІЇ І СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ

9 грудня 1994 р. – 24 грудня 2024 р.

Сергій Йосипович народився 9 грудня 1994 року. Своє дитинство і юність провів у мальовничому районі Підзамче – західній частині Кам'янця-Подільського.

Після закінчення школи Сергій обрав шлях, пов'язаний із пізнанням людської душі, – вступив до Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, де здобував освіту психолога. Його цікавило, як допомагати людям долати труднощі, знаходити гармонію в собі, підтримувати тих, хто потребує розуміння. Також працював пекарем на підприємстві «Український кристал».

Коли розпочалася повномасштабна війна, Сергій, як і тисячі українців, не зміг залишитися осторонь. 12 липня 2024 року він вступив до лав Збройних Сил України за мобілізацією. Служив на посаді стрільця-помічника гранатометника механізованого відділення в одній із військових частин ЗСУ.

24 грудня 2024 року, у переддень Різдвяних свят, під час запеклих бойових дій поблизу села Шевченко Покровського району Донецької області, Сергій Йосипович загинув унаслідок ворожого штурму. Йому було лише 30 років.

У Героя залишилися батько й мати.

Його ім'я навіки закарбовано в книзі пам'яті міста, а звання «Почесний громадянин міста Кам'янця-Подільського» Сергію Йосиповичу присвоєно посмертно.

20 листопада 1990 р. – 7 вересня 2024 р.

Народився 20 листопада 1990 року в селі Кам'янка, навчався в ЗОШ № 6 школі, потім – у військовому ліцеї, пізніше вступив до Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка на спеціальність «Психологія».

Працював столяром-монтажником у меблевому цеху, паралельно був суддею у Школі традиційних бойових мистецтв. Вільний час проводив у театрі «Лінк», на благодійній основі виступав у фаєр-шоу на міських заходах.

«Молодий, енергійний, сміливий, товариський і надійний, Сергій до останнього подиху був вірний військовій присязі та своїй країні, – розповідають про Героя. – Справжній друг, талановитий спортсмен, козак, патріот – таким його назавжди запам'ятають друзі. Відданий своїй країні, він мужньо виконував військові завдання, не шкодуючи сил, заради мирного майбутнього для своїх рідних і всього українського народу».

Був мобілізований 20 квітня 2024 року. Ніс службу на посаді навідника розвідувального взводу. *«Служив у 95 ДШВ, дуже пишався цим і горів цією справою, – поділилася сестра Сергія Дарія. – Спочатку вважався безвісти зниклим. У всіх була на-дія, що йому вдалося вижити, але надійшла найгірша звістка. Нам усім дуже важко в це повірити і пережити».*

7 вересня 2024 року Сергій загинув поблизу села Мала Локня Суджанського району Курської області, зазнавши несумісного з життям поранення. Спочатку вважався безвісти зниклим.

У Героя залишилися дружина, син, мати, сестра, бабуся, племінник.

18 жовтня 1998 р. – 15 червня 2023 р.

Народився Іван 18 жовтня 1998 року в селі Івки Старосинявського району Хмельницької області. 4-річним хлопчиком він із мамою і сестрою переїхав у місто Волочиськ. Навчався у Волочиському НВК.

Після школи продовжив навчання в Кам'янець-Подільському національному університеті імені Івана Огієнка за спеціальністю «Соціальна допомога». Маючи гарне почуття гумору та гострий розум, разом із друзями створили власну команду КВН. Іван був її капітаном.

Після закінчення університету поїхав працювати до Польщі, де і зустрів свою майбутню дружину.

За кілька днів до початку війни Іван повертається в Україну. 25 березня 2022 року одружується і водночас записується добровольцем в 47 Окрему Механізовану Бригаду «Магура». У серпні його призвали на службу, а у вересні він підписав контракт. Пройшовши навчання у Великобританії та Німеччині, він кожного дня рвався в бій здобувати омріяну перемогу. Саме там він відчував себе потрібним своїй країні. Він був там, де мав бути, куди кликало його серце – серце справжнього патріота.

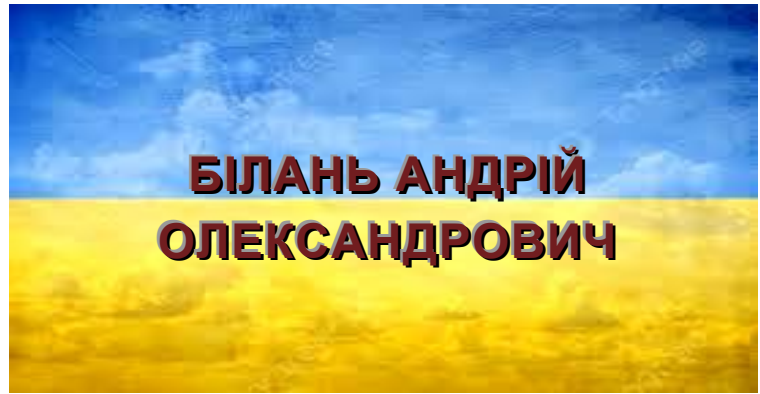
Останньою волею Івана стало прохання аби його тіло було кремоване, і на могилі посаджений дуб. Він узяв із рідних обіцянку не плакати і не носити траур, а згадувати приємні моменти, проведені з ним.

Шафінський Іван Миколайович, виконуючи бойове завдання, героїчно загинув 15 червня 2023 року на Запорізькому напрямку.

Лише через довгих вісім місяців, 15 лютого 2024 року його тіло вдалось ідентифікувати.

ФІЗИКО-МАТЕМАТИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

14 серпня 1989 р. – 20 листопада 2023 р.

Андрій Білань народився 14 серпня 1989 року в смт. Стара Синява Старосинявського району Хмельницької області.

У 1995 році пішов до першого класу місцевої школи, у 2006 році закінчив Старосинявський НВК «Загальноосвітня школа I-III ступенів, гімназія» (тепер Старосинявський ліцей ім. О. Романенка). Після закінчення школи вступив до Кам'янець-Подільського університету імені Івана Огієнка на фізико-математичний факультет, який закінчив у 2011 році.

У Кам'янці-Подільському розпочав власну справу з деревообробки. У 2017 році одружився. Разом з дружиною виховували двох малолітніх дітей.

Із початком повномасштабного вторгнення в лютому 2022 року Андрій добровольцем пішов служити до місцевої територіальної оборони, навесні 2022 року пішов служити на фронт на Куп'янський напрям.

Спочатку служив солдатом, заступником командира 1-ої стрілецької роти з морально-психологічного забезпечення військової частини.

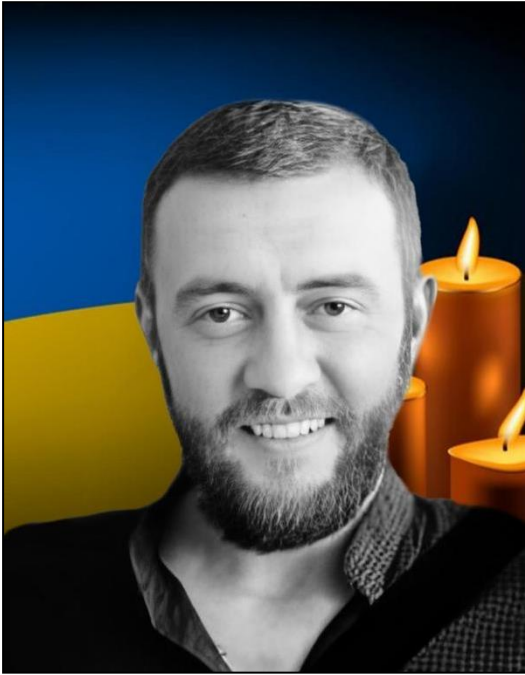
За час служби у ЗСУ був нагороджений медаллю «Хрест Сил територіальної оборони ЗСУ», медаллю «Ветеран України», відзнакою Президента України «За оборону України», відзнакою – медаллю стрілецької роти.

На фронті служив молодшим сержантом, командиром 3-го стрілецького відділення 3-го стрілецького взводу 2-ої стрілецької роти військової частини.

Відданий військовій присязі на вірність українському народу, молодший сержант, командир Андрій Білань загинув 20 листопада 2023 року в районі між населеними пунктами Олексіївка та Новомиколаївка Сумської області.

У червні 2024 року згідно з рішенням сесії Старосинявської селищної ради Андрія Біланя нагороджено нагрудним знаком та дипломом «Почесного громадянина Старосинявської громади» (по смертно).

У військовослужбовця залишилися мати Галина Микитівна, батько Олександр Олександрович, брат Віталій Олександрович, дружина Яна, доньки Марійка, Домініка та Аделіна, яка народилася уже після смерті батька.

6 грудня 1991 р. – 14 листопада 2022 р.

Дмитро народився 6 грудня 1991 року в селі Оринин Кам'янець-Подільського району Хмельницької області.

Після закінчення школи Дмитро вступив до Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, де навчався на фізико-математичному факультеті. Освіта давалася йому легко – він мав аналітичний розум, наполегливість і жагу до знань.

Був турботливим чоловіком і люблячим батьком. Разом із дружиною виховував двох дітей – донечку та сина, яким дарував усю свою любов, тепло й увагу. Для них він був прикладом сили, доброти та чесності.

Дмитро служив у лавах Збройних Сил України, обіймаючи посаду командира стрілецького відділення стрілецького взводу стрілецької роти стрілецького батальйону військової частини А 4267. Свої обов'язки виконував із великою відповідальністю, був взірцем для підлеглих, підтримував побратимів у найважчі хвилини.

14 листопада 2022 року, виконуючи бойове завдання поблизу населеного пункту Яковлівка Бахмутського району Донецької області, старший сержант Дмитро Бугерчук загинув під час артилерійського обстрілу, отримавши поранення, несумісні з життям.

Йому було лише 30 років...

Поховали Героя на місцевому кладовищі в рідному селі Оринин.

30 серпня 1982 р. – 27 липня 2023 р.

Роман Будовицький народився 30 серпня 1982 року й проживав у Кам'янці-Подільському.

Після закінчення школи вступив до Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, де здобув освіту на фізико-математичному факультеті, а також на факультеті фізичної культури.

Після завершення навчання продовжив свій професійний шлях у рідному університеті – на кафедрі спорту і спортивних ігор. Колеги згадують його як уважного, вимогливого, але доброзичливого викладача, який завжди знаходив спільну мову зі студентами та надихав їх власним прикладом.

Упродовж 12 років Роман Будовицький присвятив себе тренерській справі – займався айкідо, виховуючи не лише спортсменів, а й особистостей. *«Він тренував дітей з шестирічного віку. У нього був особливий підхід до дітей, він їх дуже любив і це було взаємно. Дуже добрим був, виваженим, із Романом ніколи не було конфліктів»*, – розповів друг загиблого Віктор Татауров.

На початку повномасштабного вторгнення перебував за кордоном, де займався волонтерською діяльністю, згодом повернувся в Україну. Його мобілізували до лав Збройних Сил України 7 червня 2023 року. Був оператором відділення протитанкових ракетних комплексів взводу вогневої підтримки третьої аеромобільної роти.

Герой загинув 27 липня 2023 року біля населеного пункту Новоселівське Сватівського району Луганської області.

Йому був 41 рік. У нього залишились батьки та донька.

Героя Романа Будовицького поховали на Алеї Слави у Кам'янці-Подільському – серед тих, хто віддав своє життя за незалежність і майбутнє України.

23 квітня 1999 р. – 13 квітня 2025 р.

Владислав Дяк народився 23 квітня 1999 року в селі Наддністрянське Мурованопуриловецького району Вінницької області.

З дитинства вирізнявся сумлінністю, наполегливістю та щирістю. У 2005–2016 роках навчався в Наддністрянській загальноосвітній школі I–III ступенів, яку закінчив з високими результатами, отримавши срібну медаль.

Прагнучи до знань, Владислав продовжив освіту в Кам'янець-Подільському національному університеті імені Івана Огієнка, де у 2016–2021 роках здобував фах на фізико-математичному факультеті.

Після завершення навчання працював фахівцем-оператором служби експрес-доставки компанії MEEST Express у Києві, а згодом – фахівцем-оператором ТОВ «NovaPay».

31 грудня 2024 року Владислав був мобілізований Кам'янець-Подільським територіальним центром комплектування та соціальної підтримки. Проходив службу як навідник гірсько-штурмового відділення гірсько-штурмового взводу гірсько-штурмової роти військової частини А 1778, сумлінно та віддано виконуючи свій обов'язок.

13 квітня 2025 року під час виконання бойового завдання поблизу села Привільне Волноваського району Донецької області солдат Владислав Дяк героїчно загинув, захищаючи Україну.

У нього залишилися мати Світлана Петрівна, батько Віталій Анатолійович і брат Артем.

29 червня 1993 р. – 2 жовтня 2022 р.

Жук Павло Анатолійович народився 29 червня 1993 року в селі Пашківці Хмельницького району Хмельницької області.

Із 2000 до 2008 року навчався в Пашковецькій загальноосвітній школі I-II ступенів. До 2011 року навчався в Кам'янець-Подільському ліцеї з посиленою військово-фізичною підготовкою Хмельницької області.

У 2017 році закінчив фізико-математичний факультет Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка. Згодом розпочав свою трудову діяльність у Хмельницькому НВК № 4 на посаді вчителя фізики та інформатики. Був із родини вчителів.

Павло Жук завжди був позитивним, ініціативним, добре налагоджував контакт з дітьми, умів спілкувати без бар'єрів, давати підліткам поради.

У листопаді 2020 року звільнився з посади вчителя та пішов на службу в ЗСУ за контрактом. Служив у 15-му окремому гірсько-штурмовому батальйоні.

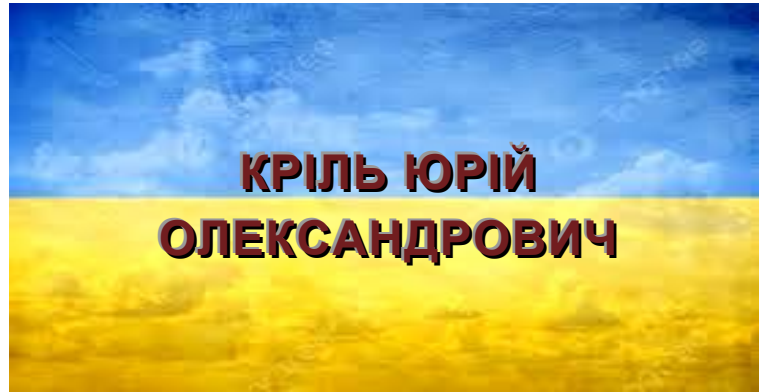
Герой помер 2 жовтня 2022 року внаслідок важких поранень, які отримав поблизу населеного пункту Осокорівка Херсонської області.

Його поховали у селі Пашківці Лісогринівецької громади.

У Павла залишились батьки, дружина та донька.

Рішенням позачергової тридцять першої сесії Хмельницької міської ради № 32 від 28 липня 2023 року «Про присвоєння імені, зміну типу та перейменування закладів загальної середньої освіти Хмельницької міської територіальної громади» вирішено присвоїти Хмельницькому навчально-виховному комплексу № 4 ім'я Павла Жука й змінити назву «Хмельницький навчально-виховний комплекс № 4» на комунальний заклад загальної середньої освіти «Ліцей № 4 імені Павла Жука Хмельницької міської ради».

Указом Президента України №10/2023 від 9 січня 2023 року солдата Жука Павла Анатолійовича за особисту мужність і самовідданість, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі нагороджено медаллю «Захиснику Вітчизни».

3 лютого 1983 р. – 28 березня 2023 р.

Народився Юрій 3 лютого 1983 року в селі Зеленче на Дунаєвеччині. Закінчив місцеву школу і залишив про себе найкращі спогади та враження.

Герой виховувався у вчительській родині і перейняв усе найкраще від своїх батьків. Його мати працювала вихователем у дитячому садочку, а батько – вчителем фізики та математики в місцевій школі.

Юрій зростав комунікабельним, розумним, допитливим і старанним учнем. Неодноразово брав участь в олімпіадах, спортивних змаганнях, різноманітних конкурсах. Ще одна особлива риса характеру давала йому право називатись шкільним миротворцем. Коли зчинявся якийсь конфлікт, хлопець умів вправно все залагоджувати, усіх мирити.

Багато читав, дізнавався, робив для себе історичні відкриття. У нагоді ставала бібліотека, де працювала бабуся. Незважаючи на захоплення історією, Юрій обрав батьківську стежку, здобув вищу освіту в університеті Огієнка, закінчивши фізико-математичний факультет. Одразу після вишу – служба в армії, певний час працював у поліції.

Одружився та став гарним сім'янином, але страшна війна обірвала не лише мрії, а й тисячі життів. Будучи патріотом і знаючи, що повинен захищати рідну землю, одразу після повномасштабного вторгнення написав заяву у військкомат. Юрій добровільно виявив бажання захищати Батьківщину від загарбників.

Призваний на військову службу під час мобілізації 21 червня 2022 року, проходив стажування у Великобританії. Згодом, після повернення, знову стажування у Польщі як парамедик.

Він і загинув як старший бойовий медик 1-ї аеромобільної роти аеромобільного батальйону. Молодий сержант Кріль Юрій Олександрович мужньо виконав військовий обов'язок у бою за Україну, її свободу і незалежність, віддавши життя 28 березня 2023 року поблизу населеного пункту Червонопопівка Сєверодонецького району Луганської області.

За особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

18 травня 1987 р. – 5 жовтня 2025 р.

Кухар Руслан Анатолійович народився 18 травня 1987 році в селі Чаньків Дунаєвецької громади Хмельницької області в родині працюючих і щирих людей.

У 1993 році Руслан пішов до першого класу Чаньківської загальноосвітньої школи, де навчався одинадцять років. У 2004 році Руслан успішно закінчив 11 класів Чаньківської школи із золотою медаллю.

Паралельно зі шкільним навчанням відвідував школу мистецтв, де оволодів грою на акордеоні, пізніше – на гітарі, баяні та сопілці. Його часто можна було побачити на сцені під час шкільних свят, сільських концертів і культурних заходів.

Після закінчення школи Руслан вступив до Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, де здобув вищу освіту за спеціальністю «Фізика. Інформатика». Під час навчання він проявив себе як уважний, дисциплінований студент, якого цінували викладачі за його інтелект, доброзичливість і готовність допомагати іншим.

Після університету Руслан повернувся до рідного краю та створив власну родину. Особливу гордість викликав у нього син, про якого він завжди говорив із ніжністю та батьківською гордістю.

У 2022 році Руслан розпочав роботу керівником гуртка у Центрі позашкільної освіти. Під його керівництвом діти брали участь у районних, обласних і всеукраїнських конкурсах, отримуючи високі результати та гі-

дно представляючи громаду. Його кабінет завжди був наповнений дитячим сміхом, музикою й теплотою.

Коли у травні 2024 року Руслан отримав повістку, він без вагань став до лав Збройних Сил України.

5 жовтня 2025 року, виконуючи бойове завдання поблизу населеного пункту Куп'янськ Харківської області, старший солдат Кухар Руслан Анатолійович загинув смертю Героя. Йому було лише 38 років.

За час служби він неодноразово відзначався командуванням за відвагу, професіоналізм і мужність зокрема нагороджений відзнакою Міністра оборони України «Залізний хрест».

Похований Герой у рідному селі Чаньків.

11 квітня 1981 р. – 7 травня 2023 р.

Лядецький Микола Миколайович народився 11 квітня 1981 року в Хмельницькому. Закінчив у ЗОШ № 25.

З 1998 до 2004 року навчався в Кам'янець-Подільському державному педагогічному університеті.

У 2004 був призваний на строкову службу до лав Збройних сил України.

До початку повномасштабного вторгнення працював у сфері зовнішньої реклами.

З перших днів повномасштабної війни добровольцем вступив до лав ЗСУ і з 26 лютого 2022 року був зарахований стрільцем до 2 відділення 3 взводу 19-го окремого стрілецького батальйону ЗСУ. Воював у гарячих точках Харківщини, Донеччини та Луганщини. Брав безпосередню участь у звільненні багатьох населених пунктів Харківської області, стримував ворога на ділянці Кремінна–Сватове. Ніколи не залишав побратимів без допомоги і неодноразово рятував життя, виносячи поранених з поля бою.

Загинув 7 травня 2023 року під час виконання бойового завдання в районі населеного пункту Червонопопівка Сєверодонецького району Луганської області. Вступивши в контактний бій із противником, отримав поранення, несумісне з життям.

«Він нічого не боявся, завжди брав на себе відповідальність. Потрібно було йти – він йшов. Дуже важка втрата, справжній герой. Його

героїзм підтверджує той вчинок, який він захотів зробити перед смертю – врятувати свого товариша, свого побратима, ризикуючи своїм життям.

Товариш загинув в бою, не змогли забрати його тіло. Пішла додаткова група для того, щоб забрати тіло. В цій групі був Коля, який, на жаль, загинув – отримав кульові поранення, несумісні з життям», – розповів виконувач обов'язків командира роти з позивним «Методист».

У Миколи Лядецького залишились дружина, двоє синів, батьки та сестра.

Поховали захисника на Алеї Слави кладовища, що в мікрорайоні Ракове.

21 липня 1971 р. – 8 квітня 2025 р.

Андрій Васильович народився 21 липня 1971 року в селі Карабіївка. Саме тут минули його дитячі й шкільні роки, сповнені простих сільських радостей, родинного тепла та перших життєвих уроків.

Після закінчення школи він продовжив освіту в Кам'янець-Подільському педагогічному державному інституті, де здобув фах учителя математики.

Професійний шлях Андрія Осіпчука розпочався в Теофіпольському відділенні Ощадбанку, де він сумлінно пропрацював близько двадцяти років. Його поважали за відповідальність, точність та вміння працювати з людьми. Згодом, прагнучи нових можливостей і реалізації свого досвіду, Андрій Васильович перейшов до Теофіпольського центру первинної медико-санітарної допомоги, де з 12 квітня 2019 року займав посаду інженера з охорони праці.

Коли країна знову опинилася перед загрозою, він, не вагаючись, став на її захист. 2 січня 2025 року Андрій Осіпчук був мобілізований до лав Збройних Сил України та проходив службу солдатом 11-ї зенітно-ракетної бригади на Хмельниччині. Він виконував свій військовий обов'язок із тією ж самою сумлінністю й відповідальністю, які визначали його в мирному житті.

Однак 8 квітня 2025 року стало днем тяжкої втрати. У Шепетівській лікарні внаслідок гострої серцево-судинної недостатності Андрій Васи-

льович помер. Ця звістка стала глибоким болем для родини, друзів, колег і всіх, кому пощастило перетнутися з ним у житті.

Усі, хто мав честь знати особисто Андрія Васильовича, пам'ятатимуть його як щиру, порядну, чесну, доброзичливу та відповідальну людину. Він був надійним товаришем, уважним співрозмовником і колегою, що завжди приходив на допомогу й ніколи не залишав інших у скрутну хвилину.

**25 листопада 1981 р. – 30 вересня
2023 р.**

Сергій Мельник народився 25 листопада 1981 року у місті Хмельницькому. До Кам'янця з родиною переїхав 2019 року. Навчався у загальноосвітній школі № 17 та Хмельницькому національному університеті.

Сергій Вікторович закінчив фізико-математичний факультет К-ПНУ, але в мирному житті працював журналістом у Києві. Не можна не згадати його любов до риболовлі, чотири роки поспіль був суддею зі спортивної риболовлі. Захоплювався туризмом, опікувався безпритульними тваринами.

З перших днів вторгнення приєднався до місцевої тероборони, а від січня 2023 року служив в окремій десантно-штурмовій бригаді, солдат.

Воював на Миколаївському та Запорізькому напрямках. Проявив себе мужнім та ініціативним воїном. Коли командир взводу отримав поранення, взяв на себе командування підрозділом.

Загинув Сергій Мельник 30 вересня 2023 року під час виконання бойового завдання поблизу Вербового Запорізької області. Разом із групою бійців поїхав евакуювати поранених побратимів на особливо небезпечну ділянку фронту, під час порятунку товаришів потрапив під ворожий обстріл. Більше тижня Сергій вважався зниклим безвісти. 9 жовтня тіло бійця знайшли. Герою навіки 41 рік...

У Сергія залишились дружина, син, дочка та батьки.

Поховали Героя на Алеї Слави кладовища у місті Кам'янці-Подільському.

26 серпня 1994 р. – 10 вересня 2022 р.

Андрій народився 26 серпня 1994 року в селі Білівці Тернопільської області. Навчався у Вигодській загальноосвітній школі. Потім вступив на фізико-математичний факультет Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка.

Після випуску поїхав працювати за кордон. У вільний час обожнював грати у футбол, часто брав участь у змаганнях. Також захоплювався мотоциклами.

З початком повномасштабного російського вторгнення Андрій одразу вирішив стати на захист Батьківщини. Уже на другий день, 26 лютого 2022 року, став бійцем 105-ої окремої бригади територіальної оборони ЗСУ. Обійняв посаду стрільця і вирушив на війну. Брав участь в обороні Донеччини. Мріяв про вільну Україну та дуже хотів жити. Планував приїхати у відпустку та побратись зі своєю коханою.

Солдат Андрій Продан загинув 10 вересня 2022 року, виконуючи бойове завдання біля селища Спірне на Донеччині. У серпні захиснику виповнилося 28 років.

«Дуже позитивний, активний, розумний і працюючий. Тобі ніколи не було байдуже. Я пишатимусь тобою все життя, твоєю силою, мужністю, твоїм бажанням жити, любити і бути вільним. Ти був усім для нас. Дякую, що захищав нас до останнього подиху. Я знаю, що ти нас ніколи не залишиш і завжди будеш охороняти. Ти – наш ангел, ти –

наш Герой, наше життя! В останньому повідомленні я написала, що люблю тебе, і ти це прочитав. Ти пішов на небо з любов'ю», – написала наречена загиблого.

Поховали бійця в рідному селі. В Андрія залишились батько Дмитро Андрійович, мама Ганна Йосафатівна, сестри Марія, Галина та Ольга, наречена Богдана.

2 липня 1994 р. – 25 січня 2023 р.

Вадим Сурмій народився 2 липня 1994 року в місті Городок Хмельницької області. З дитинства він вирізнявся добротою, щирістю й рішучістю. Був життєрадісним, товариським і завжди готовим допомогти тим, хто поруч.

Навчався на фізико-математичному факультеті Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка.

З початком повномасштабного вторгнення росії Вадим не залишився осторонь. Усвідомлюючи небезпеку, яка нависла над Батьківщиною, він став до лав Збройних Сил України, виконуючи свій обов'язок перед народом. Служив у військовій частині А 0284 на посаді навідника II десантно-штурмового відділення I десантно-штурмового взводу II десантно-штурмової роти десантно-штурмового батальйону.

За проявлену відвагу та незламність Указом Президента України № 390/2022 від 3 червня 2022 року він був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня. Ця висока відзнака стала свідченням його особистої мужності та самовідданих дій у боротьбі за свободу України.

25 січня 2023 року під час запеклих бойових дій у населеному пункті Торське Краматорського району Донецької області солдат Вадим Сурмій загинув, виконуючи бойове завдання. Йому було лише 28 років.

Поховали Героя 30 січня 2023 року з військовими почестями на Алеї Слави в рідному місті Городок. Попрощатися з Вадимом прийшли

рідні, друзі, побратими та вдячні земляки, схиляючи голови перед його подвигом.

Указом Президента України №141/2023 від 8 березня 2023 року Вадима Сурмія нагороджено орденом «За мужність» II ступеня (посмертно) – за особисту відвагу, стійкість і вірність військовій присязі, проявлені під час захисту державного суверенітету та територіальної цілісності України.

Пам'ять про Вадима назавжди закарбована в серцях його земляків. 21 листопада 2023 року, у День Гідності та Свободи, у Городоцькому ліцеї № 4 відкрили Меморіальну дошку, присвячену Герою. А вулиця Смотрицька в Городку тепер носить його ім'я – ім'я мужнього воїна, який віддав своє життя за мир і незалежність рідної землі.

12 серпня 1981 р. – 25 березня 2025 р.

Андрій народився 12 серпня 1981 року. За життя був прикладом порядності, відповідальності, турботливості та людяності. Колеги та друзі згадують його як майстра своєї справи – людину, яка робила будь-яку роботу якісно, чесно та з душею.

Закінчив фізико-математичний факультету Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Усе, за що брався, він доводив до досконалості, а ставлення до людей завжди було щирим і відкритим. Був люблячим батьком і відданим чоловіком.

20 червня 2024 року Андрій долучився до лав Збройних Сил України за мобілізацією. Ніс службу на посаді сапера першого інженерно-саперного відділення у складі однієї з військових частин. Віддано та сумлінно виконував кожне бойове завдання.

25 березня 2025 року, виконуючи бойову місію поблизу села Шевченко Покровського району Донецької області, він загинув, зазнавши поранень, несумісних із життям. Йому було лише 43 роки.

Його друзі згадують Андрія як людину великого серця: *«Світла Людина... Золоті руки... Коли розпочалася війна, він працював у фірмі з надання інтернет-послуг. Попит зріс, бо багато людей працювали дистанційно. Я був свідком, як о 22:00 він підключав інтернет клієнту, хоча вдома чекали дружина й діти. Йому пропонували винагороду, а Андрій відповів: "Ви вже все заплатили". Мужній, чесний, відважний ВОЇН! Такого Батька ще треба пошукати. Велика втрата для всіх нас. Ми будемо пам'ятати тебе...»*

**НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ
ІНСТИТУТ УКРАЇНСЬКОЇ
ФІЛОЛОГІЇ ТА
ЖУРНАЛІСТИКИ**

27 серпня 1990 р. – 29 березня 2022 р.

Руслан Козак народився 27 серпня 1990 року в Молдові. Згодом сім'я переїхала в село Залуччя.

Після закінчення школи навчався в Кам'янець-Подільському національному університеті імені Івана Огієнка на журналіста. Окрім того, закінчив військову кафедру. Займався боксом та вільною боротьбою. У цивільному житті був приватним підприємцем.

Руслан Козак – старший лейтенант, вперше встав на захист України ще тоді, коли була оголошена антитерористична операція: у 2014 долучився до лав Збройних Сил України. Пройшов курси з підвищення кваліфікації у Військовому інституті Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Був замісником командира роти снайперів у 30 механізованій бригаді. Брав участь у боях за Авдіївку, Мар'їнку та Дебальцеве. 2015 року чоловік був демобілізований.

З початком повномасштабного вторгнення повернувся до лав ЗСУ. Служив у 28 окремій механізованій бригаді імені Лицарів Зимового Походу. Після участі в обороні Миколаєва отримав звання старшого лейтенанта.

Герой загинув 29 березня 2022 під час виконання бойового завдання поблизу населеного пункту Олександрівка Херсонській області. Посмертно був нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

Рішенням позачергової 26 сесії Кам'янець-Подільської міської ради № 8/26 від 10 січня 2023 року Руслану Козаку посмертно присвоїли звання «Почесний громадянин міста Кам'янця-Подільського».

У Кам'янці-Подільському вшанували пам'ять загиблого захисника України Руслана Козака. 9 травня на фасаді центрального корпусу Кам'янець-Подільського національного Університету імені Івана Огієнка відкрили пам'ятну меморіальну дошку воїну-Герою.

«Тут він навчався на факультеті журналістики. Та працював не за професією, а за покликом долі, у 2014 вступив до лав ЗСУ, мужньо боровив свою країну, загинув, обороняючи Херсонщину», – повідомили в закладі.

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	4
ФАКУЛЬТЕТ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ	6
АГАПОВ КОСТЯНТИН МИХАЙЛОВИЧ.....	7
БАХТОВ АНДРІЙ ГРИГОРОВИЧ.....	9
ГОРА АНДРІЙ ІВАНОВИЧ	11
ГОРБУЛЬКО БОГДАН ОЛЕКСАНДРОВИЧ.....	13
ГОРДІЄНКО ВІТАЛІЙ ВІТАЛІЙОВИЧ	15
КАСПРУК ВЛАДИСЛАВ ІГОРОВИЧ	17
КРЮКОВ ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ	19
КУЛИК СЕРГІЙ ГРИГОРОВИЧ	21
КУЛЬЧИЦЬКИЙ ОЛЕКСІЙ ВІКТОРОВИЧ.....	23
МАК ВІКТОР ВІКТОРОВИЧ	24
ПАВЛОВСЬКИЙ ІВАН СТЕПАНОВИЧ	26
ПЄЛЄШЕНКО ОЛЕКСАНДР ЮРІЙОВИЧ.....	27
ПРУС РУСЛАН АНАТОЛІЙОВИЧ.....	29
РАДЗІВОН РОМАН ВІКТОРОВИЧ	31
РОЗГОН МАКСИМ ВАСИЛЬОВИЧ.....	33
СТЕЦЮК ОЛЕКСІЙ ІГОРОВИЧ	34
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ.....	35
ОСІНОВ ІВАН	36
ІСТОРИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ	38
БЛАЖЕЙ МИХАЙЛО ВАСИЛЬОВИЧ	39
БОБРОВ ОЛЕКСАНДР АНАТОЛІЙОВИЧ	40
БОГНЕН ВІКТОР АНАТОЛІЙОВИЧ.....	42

БОДНАРЧУК ГЕННАДІЙ ВАСИЛЬОВИЧ	43
БОРШУЛЯК ОЛЕКСАНДР ВОЛОДИМИРОВИЧ	45
БУЗІНСЬКИЙ РОМАН ОЛЕКСАНДРОВИЧ	47
КОЗИНЯК СЕРГІЙ АНДРІЙОВИЧ	49
КРИЩУК РОМАН ІВАНОВИЧ	51
МАТРЕНЧУК ОЛЕКСАНДР ВАСИЛЬОВИЧ	53
ПРОХНІЦЬКИЙ ОЛЕКСАНДР ВАСИЛЬОВИЧ	55
РУСИЙ ІГОР ПЕТРОВИЧ	57
СТОРЧОВИЙ ВАЛЕРІЙ МИКОЛАЙОВИЧ	59
ТКАЧЕНКО РОМАН ВОЛОДИМИРОВИЧ	61
ШУМЛЯКОВСЬКИЙ ОЛЕКСАНДР ВІТАЛІЙОВИЧ	62
ПЕДАГОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ	64
БЄЛЄУШ АРТЕМ ОЛЕГОВИЧ	65
МАМЧУР МИХАЙЛО МИХАЙЛОВИЧ	67
ПРИРОДНИЧО-ЕКОНОМІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ	69
ІВАНЕНКО РОМАН ІВАНОВИЧ	70
КАМІНСЬКИЙ МИКОЛА ВАСИЛЬОВИЧ	72
ЛОГВІН ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСІЙОВИЧ	74
ПЕТРИК ДЕНИС ОЛЕГОВИЧ	76
ФАКУЛЬТЕТ СПЕЦІАЛЬНОЇ ОСВІТИ, ПСИХОЛОГІЇ І СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ	77
НАДОЛЬСЬКИЙ СЕРГІЙ ЙОСИПОВИЧ	78
СРІБНЯК СЕРГІЙ ІГОРЬОВИЧ	79
ШАФІНСЬКИЙ ІВАН МИКОЛАЙОВИЧ	81
ФІЗИКО-МАТЕМАТИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ	82
БІЛАНЬ АНДРІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ	83
БУГЕРЧУК ДМІТРО РУСЛАНОВИЧ	85
БУДОВИЦЬКИЙ РОМАН ВІТАЛІЙОВИЧ	86

ДЯК ВЛАДИСЛАВ ВІТАЛІЙОВИЧ.....	88
ЖУК ПАВЛО АНАТОЛІЙОВИЧ	89
КРІЛЬ ЮРІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ.....	91
КУХАР РУСЛАН АНАТОЛІЙОВИЧ	93
ЛЯДЕЦЬКИЙ МИКОЛА МИКОЛАЙОВИЧ.....	95
ОСІПЧУК АНДРІЙ ВАСИЛЬОВИЧ.....	97
МЕЛЬНИК СЕРГІЙ ВІКТОРОВИЧ	99
ПРОДАН АНДРІЙ ДМИТРОВИЧ	100
СУРМІЙ ВАДИМ ОЛЕКСАНДРОВИЧ	102
ЯРОВИЙ АНДРІЙ ЛЕОНІДОВИЧ	104

НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ УКРАЇНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ ТА ЖУРНАЛІСТИКИ	105
КОЗАК РУСЛАН ОЛЕКСАНДРОВИЧ	106

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ-УПОРЯДНИКІВ

Іван СТАСЮК – кандидат наук з фізичного виховання та спорту, доцент, декан факультету фізичної культури Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка

Вадим ВОРОНЕЦЬКИЙ – кандидат педагогічних наук, старший викладач кафедри спорту і спортивних ігор Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, Заслужений тренер України, Заслужений працівник фізичної культури і спорту України, старший тренер національної збірної команди України з пауерліфтингу, ветеран ЗСУ (2022-2025 рр.)

Олександр ШИШКІН – Заслужений тренер України, суддя міжнародної категорії із самбо, майстер спорту СРСР, нагороджений міською відзнакою «Честь і шана»

Володимир МАРЧУК – старший викладач кафедри теорії і методики фізичного виховання Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, Заслужений тренер України, суддя міжнародної категорії зі стрибків на батуті

Міністерство освіти і науки України
Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка

Довідкове електронне видання

Автори-упорядники:

**СТАСЮК Іван, ВОРОНЕЦЬКИЙ Вадим,
ШИШКІН Олександр, МАРЧУК Володимир**

КНИГА ПАМ'ЯТІ ОГІЄНКІВЦІВ

БІОГРАФІЧНИЙ ДОВІДНИК

Електронне видання

Підписано 26.03.2026. Гарнітура «Arial».
Об'єм даних 3,6 Мб. Обл.-вид. арк. 4,5. Зам. № 1233.

Видавець і виготовлювач Кам'янець-Подільський національний університет
імені Івана Огієнка, вул. Огієнка, 61, м. Кам'янець-Подільський, 32300

Свідоцтво про внесення до державного реєстру суб'єктів видавничої справи
серії ДК № 3382 від 05.02.2009 р.